

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 24/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 24/02

Sprawa C-24/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 listopada 2022 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja (UE) 2019/1754 – Przystąpienie Unii Europejskiej do Aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych – Artykuł 3 ust. 1 TFUE – Wyłączna kompetencja Unii – Artykuł 207 TFUE – Wspólna polityka handlowa – Aspekty handlowe własności intelektualnej – Artykuł 218 ust. 6 TFUE – Prawo inicjatywy Komisji Europejskiej – Zmiana wniosku Komisji przez Radę Unii Europejskiej – Artykuł 293 ust. 1 TFUE – Stosowanie – Artykuł 4 ust. 3, art. 13 ust. 2 i art. 17 ust. 2 TUE – Artykuł 2 ust. 1 TFUE – Zasady kompetencji powierzonych, równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy]

2

2023/C 24/03

Sprawy połączone C-37/20 i C-601/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 listopada 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal d'arrondissement de Luxembourg – Luksemburg) – WM (C-37/20), Sovim SA (C-601/20)/Luxembourg Business Registers [Odesłanie prejudycjalne – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2018/843 zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 – Zmiana wprowadzona do art. 30 ust. 5 akapit pierwszy lit. c) tej ostatniej dyrektywy – Dostęp każdej osoby do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych – Ważność – Artykuły 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego – Ochrona danych osobowych]

3

2023/C 24/04	Sprawa C-638/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Överklagandenämnden för studiestöd – Szwecja) – MCM/Centrala studiestödsnämnden [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Artykuł 45 TFUE – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Wsparcie finansowe na kształcenie w ramach szkolnictwa wyższego w innym państwie członkowskim – Warunek zamieszkania – Alternatywny warunek integracji społecznej dla studentów niebędących rezydentami – Sytuacja studenta będącego obywatelem państwa przyznającego wsparcie i zamieszkującego od urodzenia w państwie odbywania studiów]	4
2023/C 24/05	Sprawa C-69/21: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag – Niderlandy) – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Artykuły 4, 7 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakaz nieludzkiego lub poniżającego traktowania – Poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego – Ochrona w przypadku usunięcia z terytorium państwa, wydalenia lub ekstradycji – Prawo pobytu z przyczyn medycznych – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Dyrektywa 2008/115/WE – Obywatel państwa trzeciego cierpiący na ciężką chorobę – Leczenie mające na celu uśmierzenie bólu – Leczenie niedostępne w państwie pochodzenia – Warunki, w których wydalenie musi zostać wstrzymane]	4
2023/C 24/06	Sprawa C-90/21 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Vincent Thunus i in./Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) [Odwołanie – Służba Publiczna – Personel Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) – Wynagrodzenie – Coroczna waloryzacja wynagrodzeń – Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie]	6
2023/C 24/07	Sprawa C-91/21 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Vincent Thunus i in./Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) [Odwołanie – Służba Publiczna – Personel Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) – Wynagrodzenie – Coroczna waloryzacja wynagrodzeń – Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie]	6
2023/C 24/08	Sprawa C-166/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Podatki akcyzowe od alkoholu i napojów alkoholowych – Dyrektywa 92/83/EWG – Zwolnienie od zharmonizowanego podatku akcyzowego – Alkohol etylowy używany do produkcji lekarstw – Artykuł 27 ust. 1 lit. d) – Zwolnienie uzależnione od objęcia alkoholu procedurą zawieszenia poboru akcyzy – Brak możliwości uzyskania zwrotu zapłaconego podatku akcyzowego – Zasada proporcjonalności]	7
2023/C 24/09	Sprawa C-259/21: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności – Wspólna polityka rybołówstwa – Rozporządzenie (UE) 2021/92 – Ustalenie uprawnień do połowów na rok 2021 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii Europejskiej oraz dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii – Zachowanie zasobów rybołówstwa i ochrona morskich ekosystemów za pomocą środków technicznych – Artykuły 15 – 17 i 20 oraz art. 59 akapit drugi – Artykuł 43 ust. 3 TFUE – Nadużycie władzy – Zasada lojalnej współpracy]	7
2023/C 24/10	Sprawa C-289/21: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – IG/Varhoven administrativen sad [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Krajowy przepis proceduralny przewidujący, że skarga kwestionująca zgodność przepisu krajowego z prawem Unii jest bezprzedmiotowa, w wypadku gdy przepis zostaje uchylony w toku postępowania]	8
2023/C 24/11	Sprawa C-296/21: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez A [Odesłanie prejudycjalne – Kontrola nabywania i posiadania broni palnej – Dyrektywa 91/477/EWG – Załącznik I sekcja III – Normy i techniki pozbawiania broni cech użytkowych – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2403 – Weryfikacja i certyfikacja pozbawiania broni palnej cech użytkowych – Artykuł 3 – Podmiot weryfikujący zatwierdzony przez organ krajowy – Wydanie świadectwa pozbawienia cech użytkowych – Podmiot niewymieniony w wykazie opublikowanym przez Komisję Europejską – Transfer w obrębie Unii Europejskiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych – Artykuł 7 – Wzajemne uznawanie]	8
2023/C 24/12	Sprawa C-302/21: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Castelló de la Plana – Hiszpania) – Casilda/Banco Cetelem SA [Odesłanie prejudycjalne – Postępowanie główne, które stało się bezprzedmiotowe – Umorzenie postępowania]	9

2023/C 24/13	Sprawa C-358/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – Tilman SA/Unilever Supply Chain Company AG [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Konwencja z Lugano II – Klauzula prorogacyjna – Wymogi formalne – Klauzula zawarta w warunkach ogólnych – Warunki ogólne, z którymi można zapoznać się i które można wydrukować za pośrednictwem hiperłącza wskazanego w umowie zawartej w formie pisemnej – Zgoda stron]	10
2023/C 24/14	Sprawa C-458/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – CIG Pannónia Életbiztosító Nyrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 132 ust. 1 lit. c) – Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie ogólnym – Świadczenie opieki medycznej w ramach zawodów medycznych i paramedycznych – Usługa, z której korzysta zakład ubezpieczeń w celu weryfikacji prawidłowości diagnozy poważnej choroby a także znalezienia i zapewnienia możliwie najlepszej opieki medycznej i leczenia za granicą]	11
2023/C 24/15	Sprawa C-596/21: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Nürnberg – Niemcy) – A/Finanzamt M [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167 i 168 – Prawo do odliczenia VAT naliczonego – Zasada zakazu oszustwa – Łańcuch dostaw – Odmowa prawa do odliczenia w przypadku oszustwa – Podatnik – Drugi nabywca towaru – Oszustwo dotyczące części VAT przy pierwszym nabyciu – Zakres odmowy prawa do odliczenia]	11
2023/C 24/16	Sprawa C-658/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – VZW Belgisch-Luxemburgse vereniging van de industrie van plantenbescherming (Belplant), dawniej VZW Belgische Vereniging van de Industrie van Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR)/Vlaams Gewest [Odesłanie prejudycjalne – Procedura udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Pojęcie „przepisu technicznego” – Artykuł 1 ust. 1 – Przepisy krajowe zakazujące stosowania pestycydów zawierających glifosat przez osoby prywatne na gruntach wykorzystywanych do celów prywatnych – Artykuł 5 ust. 1 – Obowiązek zgłoszenia przez państwa członkowskie Komisji Europejskiej każdego projektu przepisu technicznego]	12
2023/C 24/17	Sprawa C-691/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Cafpi SA, Aviva assurances SA/Enedis SA [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 85/374/EWG – Artykuł 3 – Odpowiedzialność za produkty wadliwe – Pojęcie „producenta” – Operator systemu dystrybucji energii elektrycznej zmieniający poziom napięcia energii elektrycznej w celu jej dystrybucji]	13
2023/C 24/18	Sprawa C-333/19: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d’appel de Bruxelles – Belgia) – DA/Romanian Air Traffic Services Administration (Romatsa) i in. oraz FC i in./Romanian Air Traffic Services Administration (Romatsa) i in. [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przez Trybunałem – Pomoc państwa – Artykuły 107 i 108 TFUE – Dwustronna umowa inwestycyjna – Klauzula arbitrażowa – Rumunia – Orzeczenie arbitrażowe przynajmniej odszkodowanie – Decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca, że wypłata tego odszkodowania stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie – Postępowanie egzekucyjne w celu wykonania orzeczenia arbitrażowego prowadzone przed sądem państwa członkowskiego innego niż państwo będące adresatem decyzji – Naruszenie prawa Unii – Artykuł 19 TUE – Artykuły 267 i 344 TFUE – Autonomia prawa Unii]	14
2023/C 24/19	Sprawa C-49/20: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 5 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad – Pazardzhik – Bułgaria) – SF/ Teritorialna direktсия na Natsionalna agentsia za prihodite – Plovdiv [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Zakres stosowania – Uregulowanie krajowe wymagające zrealizowania płatności przekraczających określony próg wyłącznie przelewem lub poprzez wpłatę na rachunek płatniczy]	14
2023/C 24/20	Sprawy połączone C 650/20 i C-651/20: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 12 października 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – R1, R2 (C-650/20)/O1, O2 (C-650/20) i C (C-651/20)/T, O (C-651/20) (Wykreślenie sprawy)	15

2023/C 24/21	Sprawa C-307/21: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 27 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kleve – Niemcy) – AB i in./Ryanair DAC [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Artykuł 5 ust. 1 lit. c) – Prawo do odszkodowania w przypadku odwołania lotu – Umowa przewozu zawarta za pośrednictwem internetowego biura podróży – Informacja dotycząca odwołania lotu za pośrednictwem adresu poczty elektronicznej wygenerowana automatycznie przez biuro podróży – Brak skutecznego poinformowania pasażera]	16
2023/C 24/22	Sprawa C-374/21: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 20 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)/AB, CD, EF [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 – Zasoby własne Unii Europejskiej – Ochrona interesów finansowych Unii – Postępowanie w sprawie nieprawidłowości – Artykuł 4 – Przyjęcie środków administracyjnych – Artykuł 3 ust. 1 – Termin przedawnienia – Uplływ – Możliwość powołania się na tę okoliczność w ramach postępowania egzekucyjnego – Artykuł 3 ust. 2 – Termin na wykonanie – Stosowanie – Rozpoczęcie biegu terminu – Przerwanie lub zawieszenie biegu]	16
2023/C 24/23	Sprawa C-777/21: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 19 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli – Włochy) – VB/Comune di Portici [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Ruch drogowy – Rejestracja i opodatkowanie pojazdów silnikowych – Pojazd zarejestrowany w innym państwie członkowskim – Kierowca mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim rejestracji pojazdu i w innym państwie członkowskim – Uregulowanie państwa członkowskiego zakazujące osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium przez okres dłuższy niż 60 dni poruszania się w tym państwie członkowskim pojazdem zarejestrowanym za granicą]	17
2023/C 24/24	Sprawa C-235/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 5 kwietnia 2022 r. – postępowanie karne przeciwko Ablowi	18
2023/C 24/25	Sprawa C-295/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 4 marca 2022 r. w sprawie T-66/22, Novais/Portugalia, wniesione w dniu 4 maja 2022 r. przez Luisa Miguela Novaisa	19
2023/C 24/26	Sprawa C-324/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 8 marca 2022 r. w sprawie T-431/21, UNIS/Komisja, wniesione w dniu 9 maja 2022 r. przez Union nationale des indépendants solidaires (UNIS)	19
2023/C 24/27	Sprawa C-571/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-739/20 Unite the Union/ EUIPO – WWRD Irland (WATERFORD), wniesione w dniu 25 sierpnia 2022 r. przez Unite the Union	20
2023/C 24/28	Sprawa C-577/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-502/20, Munich/ EUIPO – Tone Watch (MUNICH10A.T.M.), wniesione w dniu 31 sierpnia 2022 r. przez Munich, S.L.	20
2023/C 24/29	Sprawa C-597/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 6 lipca 2022 r. w sprawie T-408/21, HB/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 września 2022 r. przez Komisję Europejską	20
2023/C 24/30	Sprawa C-603/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Słupsku (Polska) w dniu 19 września 2022 r. – postępowanie karne przeciwko M.S., J. W. i M.P.	21
2023/C 24/31	Sprawa C-612/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-251/21, Tigercat International Inc./EUIPO, wniesione w dniu 23 września 2022 r. przez Tigercat International Inc.	24
2023/C 24/32	Sprawa C-631/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de las Islas Baleares (Hiszpania) w dniu 7 października 2022 r. – J.M.A.R/C.N.N., SA	25
2023/C 24/33	Sprawa C-632/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 10 października 2022 r. – AB Volvo/Transsaqui S.L.	25

2023/C 24/34	Sprawa C-633/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 11 października 2022 r. – Real Madrid Club de Fútbol, AE/EE, Société Éditrice du Monde SA	26
2023/C 24/35	Sprawa C-634/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 10 października 2022 r. – postępowanie karne przeciwko OT, PG, CR, VT, MD	27
2023/C 24/36	Sprawa C-635/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 11 października 2022 r. – SC Assofrutti Rom S.R.L./Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Centrul Regional pentru Finanțarea Investițiilor Rurale 5 Vest Timișoara	28
2023/C 24/37	Sprawa C-646/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 października 2022 r. – Compass Banca SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato	28
2023/C 24/38	Sprawa C-660/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 października 2022 r. – Ente Cambiano Società cooperativa per azioni/Agenzia delle Entrate	29
2023/C 24/39	Sprawa C-684/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – S.Ö./Stadt Duisburg	30
2023/C 24/40	Sprawa C-685/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – N.Ö. i M.Ö./Stadt Wuppertal	30
2023/C 24/41	Sprawa C-686/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – M.S. i S.S./Stadt Krefeld	31
2023/C 24/42	Sprawa C-452/21: Postanowienie prezesa dziesiątej izby Trybunału z dnia 5 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – J.K., B.K./Przedsiębiorstwo Państwowe X	31
2023/C 24/43	Sprawa C-581/21 P: Postanowienie prezesa dziewiątej izby Trybunału z dnia 6 października 2022 r. – Ryanair DAC, Laudamotion GmbH/Komisja Europejska	32
2023/C 24/44	Sprawa C-639/21: Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 16 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – PB/Geos SAS, Geos International Consulting Limited	32
2023/C 24/45	Sprawa C-51/22: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Központi Kerületi Bíróság – Węgry) – PannonHitel Pénzügyi Zrt./Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)	32

Sąd

2023/C 24/46	Sprawy połączone T-122/20 i T-123/20: Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Sciesent/Komisja [Produkty biobójcze – Substancje czynne – Zeolit srebrowy i zeolit srebrowo-miedziowy – Odmowa zatwierdzenia w odniesieniu do grup produktowych 2 i 7 – Artykuł 4 i art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 – Skuteczność – Substancje czynne przeznaczone do stosowania w wyrobach poddanych działaniu produktów biobójczych – Ocena skuteczności samych wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych – Kompetencja Komisji – Zasada niedyskryminacji – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania]	33
2023/C 24/47	Sprawy połączone T-279/20 i T-288/20 oraz sprawa T-283/20: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – CWS Powder Coatings i in./Komisja [Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzi – Rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 – Klasyfikacja, oznakowanie i pakowanie substancji i mieszanin – Rozporządzenie delegowane (UE) 2020/217 – Klasyfikacja ditlenku tytanu w postaci proszku o zawartości 1 % lub więcej cząstek o średnicy aerodynamicznej nieprzekraczającej 10 μm – Kryteria zaklasyfikowania substancji jako rakotwórczej – Wiarygodność i dopuszczalność badań – Substancja, która ma naturalne właściwości rakotwórcze – Obliczanie przeciężenia płuc cząstkami – Oczwiste błędy w ocenie]	34

2023/C 24/48	Sprawa T-469/20: Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Królestwo Niderlandów/Komisja [Pomoc państwa – Niderlandzka ustawa zakazująca wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej – Wcześniejsze zamknięcie elektrowni węglowej – Przyznanie odszkodowania – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Decyzja uznająca odszkodowanie za zgodne z rynkiem wewnętrznym – Brak zakwalifikowania wprost jako „pomoc państwa” – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2015/1589 – Pewność prawa]	35
2023/C 24/49	Sprawa T-72/21: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Bowden i Young/Europol [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Personel Europolu – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Utrata obywatelstwa państwa członkowskiego – Rozwiązanie umowy – Artykuł 47 lit. b) ppkt iii) WZIP – Wniosek o zastosowanie odstępstwa od warunku zatrudnienia przewidzianego w art. 12 ust. 2 lit. a) WZIP – Odmowa zastosowania odstępstwa – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Czas trwania postępowania administracyjnego – Rozsądny termin – Uzasadnione oczekiwania – Równość traktowania – Interes służby – Obowiązek dbałości – Oczywisty błąd w ocenie]	36
2023/C 24/50	Sprawa T-512/21: Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Epsilon Data Management/EUIPO – Epsilon Technologies (EPSILON TECHNOLOGIES) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy EPSILON TECHNOLOGIES – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Charakter używania – Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego – Używanie w odniesieniu do usług, dla których znak towarowy został zarejestrowany]	37
2023/C 24/51	Sprawa T-796/21: Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Grupo Eig Multimedia/EUIPO – Globalización de Valores CFC & GCI (FORO16) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego FORO16 – Wcześniejsze graficzne i słowne unijne znaki towarowe Camb16, DEFENSA I SEGURIDAD 16, CAMBIO16 DIGITAL, EVENTOS 16, Salón16 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Rodzina znaków towarowych – Brak dowodów – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37
2023/C 24/52	Sprawa T-14/22: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – uwe JetStream/EUIPO (JET STREAM) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy JET STREAM – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	38
2023/C 24/53	Sprawa T-672/21: Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2022 r. – Grupa „Lew”/EUIPO – Lechwerke (GRUPALEW.) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy GRUPALEW. – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy LEW – Względne podstawy odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Dowód rzeczywistego używania – Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625 – Artykuł 71 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2018/625 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	39
2023/C 24/54	Sprawa T-161/22: Postanowienie Sądu z dnia 7 listopada 2022 r. – Ortega Montero / Parlament [Służba publiczna – Reprezentacja personelu – Zmiana regulaminu wewnętrznego komitetu pracowniczego Parlamentu – Wyłonienie przedstawicieli personelu do zasiadania w organach statutowych i administracyjnych – Artykuł 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego – Brak podjęcia działania wymaganego zgodnie z regulaminem pracowniczym – Uprzednie zażalenie do organu powołującego – Termin do wniesienia skargi – Przekroczenie terminu – Niedopuszczalność]	39
2023/C 24/55	Sprawa T-231/22: Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2022 r. – Growth Finance Plus/EUIPO (doglover) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego doglover – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	40

2023/C 24/56	Sprawa T-232/22: Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2022 r. – Growth Finance Plus/EUIPO (catlover) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego catlover – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	41
2023/C 24/57	Sprawa T-528/22 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 listopada 2022 r. – Belaruskali/Rada [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające w związku z sytuacją w Białorusi i zaangażowaniem Białorusi w rosyjską agresję przeciwko Ukrainie – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	41
2023/C 24/58	Sprawa T-623/22: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2022 r. – SD/EMA	42
2023/C 24/59	Sprawa T-625/22: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2022 r. – Austria/Komisja	43
2023/C 24/60	Sprawa T-628/22: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – Repasi/Komisja	45
2023/C 24/61	Sprawa T-634/22: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – ZR/EUIPO	46
2023/C 24/62	Sprawa T-678/22: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2022 r. – van der Linde/EIOD	47
2023/C 24/63	Sprawa T-681/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Hiszpania/Komisja	48
2023/C 24/64	Sprawa T-683/22: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Newalliance/Komisja	49
2023/C 24/65	Sprawa T-684/22: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Norwood/Komisja	49
2023/C 24/66	Sprawa T-685/22: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Lycatelcom/Komisja	50
2023/C 24/67	Sprawa T-686/22: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Kingbird/Komisja	50
2023/C 24/68	Sprawa T-687/22: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Standbycom/Komisja	51
2023/C 24/69	Sprawa T-690/22: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Kiana/Komisja	51
2023/C 24/70	Sprawa T-692/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Dabrezco Internacional/Komisja	52
2023/C 24/71	Sprawa T-693/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Hilza/Komisja	52
2023/C 24/72	Sprawa T-695/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Khayamedia/Komisja	53
2023/C 24/73	Sprawa T-696/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Fratelli Cosulich/Komisja	53
2023/C 24/74	Sprawa T-697/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Ommiacrest/Komisja	54
2023/C 24/75	Sprawa T-698/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Swan Lake/Komisja	54
2023/C 24/76	Sprawa T-699/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Seamist/Komisja	55
2023/C 24/77	Sprawa T-701/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Pamastock Investments/Komisja	55
2023/C 24/78	Sprawa T-702/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – TA/Komisja	56
2023/C 24/79	Sprawa T-703/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Everblacks Towage/Komisja	57
2023/C 24/80	Sprawa T-704/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Poppysle/Komisja	57
2023/C 24/81	Sprawa T-709/22: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2022 r. – Illumina/Komisja	58
2023/C 24/82	Sprawa T-714/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Nutmark/Komisja	59
2023/C 24/83	Sprawa T-715/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Piamark/Komisja	60
2023/C 24/84	Sprawa T-718/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Eutelsat Madeira/Komisja	61

2023/C 24/85	Sprawa T-722/22: Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2022 r. – AFG/Komisja	61
2023/C 24/86	Sprawa T-723/22: Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2022 r. – Sonasurf Internacional i in./Komisja	62
2023/C 24/87	Sprawa T-727/22: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2022 r. – Odeon Cinemas Holdings/EUIPO – Academy of Motion Picture Arts and Sciences (OSCAR)	63
2023/C 24/88	Sprawa T-728/22: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2022 r. – Industrias Lácteas Asturianas/EUIPO – Qingdao United Dairy (NAMLAC)	63
2023/C 24/89	Sprawa T-729/22: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2022 r. – Complejo Agrícola Las Lomas/Komisja	64
2023/C 24/90	Sprawa T-731/22: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Kozitsyn / Rada	65
2023/C 24/91	Sprawa T-732/22: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Deripaska/Rada	66
2023/C 24/92	Sprawa T-733/22: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Khudaynatov/Rada	67
2023/C 24/93	Sprawa T-734/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Pumpyanskiy / Rada	67
2023/C 24/94	Sprawa T-735/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Falqui/Parlament	68
2023/C 24/95	Sprawa T-736/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Campofrio Food Group /EUIPO – Cerioti Holding (SNACK MI)	69
2023/C 24/96	Sprawa T-737/22: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Pumpyanskaya/Rada	70
2023/C 24/97	Sprawa T-738/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Rotenberg/Rada	70
2023/C 24/98	Sprawa T-739/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Rashevsky/Rada	72
2023/C 24/99	Sprawa T-740/22: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Pumpyanskiy/Rada	73
2023/C 24/100	Sprawa T-741/22: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Ezubov/Rada	74
2023/C 24/101	Sprawa T-742/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Mazepin/Rada	75
2023/C 24/102	Sprawa T-744/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Tokareva/Rada	76
2023/C 24/103	Sprawa T-745/22: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2022 r. – DGNB / EUIPO (Przedstawienie zakrzywionej białej linii w ciemnym kwadracie)	77
2023/C 24/104	Sprawa T-746/22: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2022 r. – BIW Invest/EUIPO – New Yorker Marketing & Media International (COMPTON)	78
2023/C 24/105	Sprawa T-747/22: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2022 r. – BIW Invest/EUIPO – New Yorker Marketing & Media International (Compton)	79
2023/C 24/106	Sprawa T-748/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Kantor/Rada	80
2023/C 24/107	Sprawa T-749/22: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2022 r. – Parlament/Union Technique du Bâtiment i Argest	80
2023/C 24/108	Sprawa T-753/22: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2022 r. – Nieß/EUIPO – Thema Products (Gartenlux)	81
2023/C 24/109	Sprawa T-754/22: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2022 r. – Nieß/EUIPO – Thema Products (GARTENLÜX)	82
2023/C 24/110	Sprawa T-755/22: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – TG/Komisja	82

2023/C 24/111	Sprawa T-756/22: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – Roethig López / EUIPO – William Grant & Sons Irish Brands (AMAZONIAN GIN COMPANY)	83
2023/C 24/112	Sprawa T-763/19: Postanowienie Sądu z dnia 24 listopada 2022 r. – Ultra Electronics Holdings i in./Komisja	84
2023/C 24/113	Sprawa T-764/19: Postanowienie Sądu z dnia 24 listopada 2022 r. – Keller Holdings/Komisja	84
2023/C 24/114	Sprawa T-238/22: Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Narzieva/Rada	84

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 24/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 15 z 16.1.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 7 z 9.1.2023

Dz.U. C 482 z 19.12.2022

Dz.U. C 472 z 12.12.2022

Dz.U. C 463 z 5.12.2022

Dz.U. C 451 z 28.11.2022

Dz.U. C 441 z 21.11.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 listopada 2022 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-24/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja (UE) 2019/1754 – Przystąpienie Unii Europejskiej do Aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych – Artykuł 3 ust. 1 TFUE – Wylączna kompetencja Unii – Artykuł 207 TFUE – Wspólna polityka handlowa – Aspekty handlowe własności intelektualnej – Artykuł 218 ust. 6 TFUE – Prawo inicjatywy Komisji Europejskiej – Zmiana wniosku Komisji przez Radę Unii Europejskiej – Artykuł 293 ust. 1 TFUE – Stosowanie – Artykuł 4 ust. 3, art. 13 ust. 2 i art. 17 ust. 2 TUE – Artykuł 2 ust. 1 TFUE – Zasady kompetencji powierzonych, równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy]

(2023/C 24/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre, I. Naglis i J. Norris, a następnie F. Castillo de la Torre, M. Konstantinidis i J. Norris, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, M. Balta i A.-L. Meyer, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Belgii (przedstawiciele: M. Jacobs, C. Pochet, i M. Van Regemorter, pełnomocnicy), Republika Czeska (przedstawiciele: K. Najmanová, H. Pešková, M. Smolek i J. Vlácil, pełnomocnicy), Republika Grecka (przedstawiciele: K. Boskovits i M. Tassopoulou, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. Bain, J.-L. Carré, A.-L. Desjonquères i T. Stéhelin, pełnomocnicy), Republika Chorwacji (przedstawiciel: G. Vidović Mesarek, pełnomocnik), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez P. Gentilego, avvocato dello Stato), Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i K. Szíjjártó, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M.K. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy), Republika Austrii (przedstawiciele: A. Posch, E. Samoilova, J. Schmoll, pełnomocnicy, i H. Tichy), Republika Portugalska (przedstawiciele: początkowo P. Barros da Costa, L. Inez Fernandes, J.P. Palha i R. Solnado Cruz, pełnomocnicy, a następnie P. Barros da Costa, J.P. Palha i R. Solnado Cruz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 i, w zakresie, w jakim zawiera on odniesienia do państw członkowskich, art. 4 decyzji Rady (UE) 2019/1754 z dnia 7 października 2019 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych.
- 2) Skutki części przepisów decyzji 2019/1754, których nieważność stwierdzono, zostają utrzymane w mocy jedynie w zakresie, w jakim dotyczą one państw członkowskich, które w dniu ogłoszenia niniejszego wyroku skorzystały już z upoważnienia przewidzianego w art. 3 tej decyzji, do ratyfikacji Aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych lub przystąpienia do niego wraz z Unią Europejską, do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie, nieprzekraczającym sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku, nowej decyzji Rady Unii Europejskiej.

- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Królestwo Belgii, Republika Czeska, Republika Grecka, Republika Francuska, Republika Chorwacji, Republika Włosa, Węgry, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii i Republika Portugalska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 listopada 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal d'arrondissement de Luxembourg – Luksemburg) – WM (C-37/20), Sovim SA (C-601/20)/Luxembourg Business Registers

(Sprawy połączone C-37/20 i C-601/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2018/843 zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 – Zmiana wprowadzona do art. 30 ust. 5 akapit pierwszy lit. c) tej ostatniej dyrektywy – Dostęp każdej osoby do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych – Ważność – Artykuły 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego – Ochrona danych osobowych]

(2023/C 24/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'arrondissement de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: WM (C-37/20), Sovim SA (C-601/20)

Strona pozwana: Luxembourg Business Registers

Sentencja

Artykuł art. 1 pkt 15 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającej dyrektywę 2009/138/WE i 2013/36/UE jest nieważny w zakresie, w jakim przepis ten zmienił art. 30 ust. 5 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, w taki sposób, że ów art. 30 ust. 5 akapit pierwszy lit. c) w zmienionej wersji przewiduje, że państwa członkowskie zapewniają, aby informacje o beneficjentach rzeczywistych podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych utworzonych na ich terytorium były we wszystkich przypadkach udostępniane każdej osobie.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.3.2020.
Dz.U. C 35 z 1.2.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Överklagandenämnden för studiestöd – Szwecja) – MCM/Centrala studiestödsnämnden

(Sprawa C-638/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Artykuł 45 TFUE – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Wsparcie finansowe na kształcenie w ramach szkolnictwa wyższego w innym państwie członkowskim – Warunek zamieszkania – Alternatywny warunek integracji społecznej dla studentów niebędących rezydentami – Sytuacja studenta będącego obywatelem państwa przyznającego wsparcie i zamieszkującego od urodzenia w państwie odbywania studiów]

(2023/C 24/04)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Överklagandenämnden för studiestöd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MCM

Strona pozwana: Centrala studiestödsnämnden

Sentencja

Artykuł 45 TFUE oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii

należy interpretować w ten sposób, że:

przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego uzależniającemu przyznanie dziecku osoby, która opuściła przyjmujące państwo członkowskie, w którym świadczyła pracę, aby powrócić do pierwszego państwa członkowskiego, którego jest obywatelem, i w nim zamieszkać, wsparcia finansowego na cele kształcenia w ramach szkolnictwa wyższego w przyjmującym państwie członkowskim od warunku wykazania przez to dziecko więzi z państwem członkowskim pochodzenia, w sytuacji gdy z jednej strony dziecko od urodzenia zamieszkuje w przyjmującym państwie członkowskim, a z drugiej strony państwo członkowskie pochodzenia nakłada na innych obywateli, którzy nie spełniają warunku miejsca zamieszkania i którzy ubiegają się o takie wsparcie finansowe na studia w innym państwie członkowskim, wymóg istnienia więzi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag – Niderlandy) – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-69/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Artykuły 4, 7 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania – Poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego – Ochrona w przypadku usunięcia z terytorium państwa, wydalenia lub ekstradycji – Prawo pobytu z przyczyn medycznych – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Dyrektywa 2008/115/WE – Obywatel państwa trzeciego cierpiący na ciężką chorobę – Leczenie mające na celu uśmierzenie bólu – Leczenie niedostępne w państwie pochodzenia – Warunki, w których wydalenie musi zostać wstrzymane]

(2023/C 24/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

1) Artykuł 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 1 i 4 oraz art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie wydaniu decyzji nakazującej powrót lub podjęciu środka w postaci wydalenia wobec obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na terytorium państwa członkowskiego i cierpiącego na poważną chorobę, gdy istnieją poważne i potwierdzone podstawy, by uznać, że zainteresowany w państwie trzecim, do którego zostałby wydalony, byłby w razie powrotu narażony na rzeczywiste ryzyko znacznego, nieodwracalnego i szybkiego nasilenia się bólu ze względu na zakaz stosowania w tym państwie jedyne skutecznego leczenia przeciwbólowego. Państwo członkowskie nie może przewidzieć ścisłego terminu, podczas którego takie nasilenie powinno ewentualnie wystąpić, aby mogło to stanąć na przeszkodzie tej decyzji nakazującej powrót lub środkowi w postaci wydalenia.

2) Artykuł 5 i art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2008/115 w związku z art. 1 i 4 oraz art. 19 ust. 2 karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie temu, by skutki środka w postaci wydalenia w ścisłym znaczeniu dla stanu zdrowia obywatela państwa trzeciego były brane pod uwagę przez właściwy organ krajowy jedynie w celu zbadania, czy obywatel ten jest zdolny do odbycia podróży.

3) Dyrektywę 2008/115 w związku z art. 7, a także z art. 1 i 4 karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

— nie nakłada ona na państwo członkowskie, na którego terytorium obywatel państwa trzeciego przebywa nielegalnie, obowiązku wydania mu dokumentu pobytowego, gdy wobec niego nie można wydać decyzji nakazującej powrót ani podjąć środka w postaci wydalenia z tego powodu, że istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, iż byłby on narażony w państwie docelowym na rzeczywiste ryzyko szybkiego, znacznego i nieodwracalnego nasilenia się bólu powodowanego ciężką chorobą, na którą cierpi;

— właściwy organ krajowy, badając, czy prawo do poszanowania życia prywatnego tego obywatela stoi na przeszkodzie temu, by wydać wobec niego decyzję nakazującą powrót lub podjąć środek w postaci wydalenia, powinien wziąć pod uwagę stan zdrowia wspomnianego obywatela oraz opiekę, którą otrzymuje on na tym terytorium ze względu na tę chorobę, wraz ze wszystkimi pozostałymi istotnymi czynnikami;

— wydanie takiej decyzji lub podjęcie takiego środka nie narusza tego prawa na tej tylko podstawie, że w razie powrotu do państwa docelowego obywatel ten byłby narażony na ryzyko pogorszenia się jego stanu zdrowia, jeżeli ryzyko takie nie osiąga progu dotkliwości wymaganego na mocy art. 4 karty.

(¹) Dz.U. C 163 z 3.5.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Vincent Thunus i in./Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)

(Sprawa C-90/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Służba Publiczna – Personel Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) – Wynagrodzenie – Coroczna waloryzacja wynagrodzeń – Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie]

(2023/C 24/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vincent Thunus, Jaime Barragán, Marc D'hooge, Alexandra Felten, Christophe Nègre, Patrick Vanhoudt (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) (przedstawiciele: A.V. García Sanchez, T. Gilliams, J. Klein i E. Manoukian, pełnomocnicy, których wspierał adwokat P.-E. Partsch)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Vincent Thunus, Jaime Barragán, Marc D'hooge, Alexandra Felten, Christophe Nègre i Patrick Vanhoudt zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Vincent Thunus i in./Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)

(Sprawa C-91/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Służba Publiczna – Personel Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) – Wynagrodzenie – Coroczna waloryzacja wynagrodzeń – Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie]

(2023/C 24/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vincent Thunus, Jaime Barragán, Marc D'hooge, Alexandra Felten, Christophe Nègre, Patrick Vanhoudt (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: A.V. García Sanchez, T. Gilliams, J. Klein i E. Manoukian, pełnomocnicy, których wspierał adwokat P.-E. Partsch)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Vincent Thunus, Jaime Barragán, Marc D'hooge, Alexandra Felten, Christophe Nègre i Patrick Vanhoudt zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-166/21) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Podatki akcyzowe od alkoholu i napojów alkoholowych – Dyrektywa 92/83/EWG – Zwolnienie od zharmonizowanego podatku akcyzowego – Alkohol etylowy używany do produkcji lekarstw – Artykuł 27 ust. 1 lit. d) – Zwolnienie uzależnione od objęcia alkoholu procedurą zawieszenia poboru akcyzy – Brak możliwości uzyskania zwrotu zapłaconego podatku akcyzowego – Zasada proporcjonalności]

(2023/C 24/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Perrin oraz M. Siekierzyńska, a następnie C. Perrin oraz A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna oraz A. Kramarczyk-Szaładzińska, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciel: O. Serdula, M. Smolek oraz J. Vlácil, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Rzeczpospolitą Polską.
- 3) Republika Czeska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 26.4.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2022 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-259/21) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Wspólna polityka rybołówstwa – Rozporządzenie (UE) 2021/92 – Ustalenie uprawnień do połowów na rok 2021 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii Europejskiej oraz dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii – Zachowanie zasobów rybołówstwa i ochrona morskich ekosystemów za pomocą środków technicznych – Artykuły 15 – 17 i 20 oraz art. 59 akapit drugi – Artykuł 43 ust. 3 TFUE – Nadużycie władzy – Zasada lojalnej współpracy]

(2023/C 24/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Liukkonen i I. Terwinghe, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Falek, F. Naert i A. Nowak-Salles, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Dawes, A. Stobiecka-Kuik i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Parlament Europejski pokrywa poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 7.6.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – IG/Varhoven administrativen sad

(Sprawa C-289/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Krajowy przepis proceduralny przewidujący, że skarga kwestionująca zgodność przepisu krajowego z prawem Unii jest bezprzedmiotowa, w wypadku gdy przepis zostaje uchylony w toku postępowania]

(2023/C 24/10)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IG

Druga strona postępowania: Varhoven administrativen sad

Sentencja

Zasadę skuteczności, tak jak została ona ustanowiona w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi proceduralnemu państwa członkowskiego, na podstawie którego w przypadku gdy przepis prawa krajowego kwestionowany w drodze skargi o stwierdzenie nieważności opartej na jego sprzeczności z prawem Unii zostaje uchylony i w związku z tym przestaje wywoływać skutki na przyszłość, uznaje się, że odpadł przedmiot sporu, tak że należy umorzyć postępowanie bez zapewnienia możliwości uprzedniego powołania się przez strony na ich ewentualny interes w kontynuowaniu postępowania oraz bez uwzględnienia takiego interesu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 19.7.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez A

(Sprawa C-296/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Kontrola nabywania i posiadania broni palnej – Dyrektywa 91/477/EWG – Załącznik I sekcja III – Normy i techniki pozbawiania broni cech użytkowych – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2403 – Weryfikacja i certyfikacja pozbawiania broni palnej cech użytkowych – Artykuł 3 – Podmiot weryfikujący zatwierdzony przez organ krajowy – Wydanie świadectwa pozbawiania cech użytkowych – Podmiot niewymieniony w wykazie opublikowanym przez Komisję Europejską – Transfer w obrębie Unii Europejskiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych – Artykuł 7 – Wzajemne uznawanie]

(2023/C 24/11)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strona w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: A

Przy udziale: Helsingin poliisilaitos, Poliisihallitus

Sentencja

1) Sekcję III załącznika I do dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r., i art. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie objęciu zakresem pojęcia „podmiotu weryfikującego”, o którym mowa w ust. 1 tego ostatniego przepisu, osoby prawnej prawa prywatnego, takiej jak spółka handlowa, jeżeli osobę tę wymieniono w wykazie opublikowanym przez Komisję Europejską na podstawie art. 3 ust. 3 tego rozporządzenia wykonawczego.

2) Sekcję III załącznika I do dyrektywy 91/477, zmienionej dyrektywą 2008/51, i art. 7 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2403

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku gdy świadectwo pozbawienia broni palnej cech użytkowych zostało wydane przez „podmiot weryfikujący”, państwo członkowskie, do którego dokonuje się transferu broni palnej pozbawionej cech użytkowych, ma obowiązek wspomniane świadectwo uznać, chyba że w toku pobieżnego badania danej broni właściwe organy tego państwa członkowskiego stwierdzą, że świadectwo to w oczywisty sposób nie spełnia wymogów określonych w owym rozporządzeniu wykonawczym.

(¹) Dz.U. C 289 z 19.7.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana – Hiszpania) – Casilda/Banco Cetelem SA

(Sprawa C-302/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Postępowanie główne, które stało się bezprzedmiotowe – Umorzenie postępowania]

(2023/C 24/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Casilda

Strona pozwana: Banco Cetelem SA

Sentencja

Postępowanie w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożonego przez Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (sąd pierwszej instancji nr 4 w Castelló de la Plana, Hiszpania) postanowieniem z dnia 7 maja 2021 r., zostaje umorzone.

(¹) Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – Tilman SA/Unilever Supply Chain Company AG

(Sprawa C-358/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Konwencja z Lugano II – Klauzula prorogacyjna – Wymogi formalne – Klauzula zawarta w warunkach ogólnych – Warunki ogólne, z którymi można zapoznać się i które można wydrukować za pośrednictwem hiperłącza wskazanego w umowie zawartej w formie pisemnej – Zgoda stron]

(2023/C 24/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tilman SA

Strona pozwana: Unilever Supply Chain Company AG

Sentencja

Artykuł 23 ust. 1 i 2 Konwencji o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w dniu 30 października 2007 r., której zawarcie zostało zatwierdzone w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady z dnia 27 listopada 2008 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

klauzula prorogacyjna jest ważnie zawarta, jeżeli znajduje się wśród warunków ogólnych, do których umowa zawarta w formie pisemnej odsyła poprzez wskazanie hiperłącza do strony internetowej, do której dostęp umożliwia, przed podpisaniem wspomnianej umowy, zapoznanie się ze wspomnianymi warunkami ogólnymi, ich pobranie i wydrukowanie, bez konieczności zaakceptowania tych warunków ogólnych poprzez zaznaczenie właściwego pola na wspomnianej stronie internetowej przez stronę umowy, przeciwko której podniesiono tę klauzulę.

(¹) Dz.U. C 338 z 23.8.2021

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – CIG Pannónia Életbiztosító Nyrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-458/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 132 ust. 1 lit. c) – Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie ogólnym – Świadczenie opieki medycznej w ramach zawodów medycznych i paramedycznych – Usługa, z której korzysta zakład ubezpieczeń w celu weryfikacji prawidłowości diagnozy poważnej choroby a także znalezienia i zapewnienia możliwie najlepszej opieki medycznej i leczenia za granicą]

(2023/C 24/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CIG Pannónia Életbiztosító Nyrt.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Artykuł 132 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

świadczenia polegające na weryfikacji prawidłowości diagnozy poważnej choroby u ubezpieczonego w celu określenia najlepszej dostępnej opieki zdrowotnej, mając na uwadze wyleczenie ubezpieczonego i w celu zorganizowania leczenia za granicą, w przypadku gdy to ryzyko jest objęte umową ubezpieczenia, a ubezpieczony o to wnosi, nie są objęte zwolnieniem przewidzianym w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Nürnberg – Niemcy) – A/Finanzamt M

(Sprawa C-596/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167 i 168 – Prawo do odliczenia VAT naliczonego – Zasada zakazu oszustwa – Łańcuch dostaw – Odmowa prawa do odliczenia w przypadku oszustwa – Podatnik – Drugi nabywca towaru – Oszustwo dotyczące części VAT przy pierwszym nabyciu – Zakres odmowy prawa do odliczenia]

(2023/C 24/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona przeciwna: Finanzamt M

Sentencja

- 1) Artykuły 167 i 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., w świetle zasady zakazu oszustwa

należy interpretować w ten sposób, że:

drugiemu nabywcy towaru można odmówić prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego z tego powodu, że wiedział on lub powinien był wiedzieć o istnieniu oszustwa w zakresie VAT popełnionego przez pierwotnego sprzedawcę przy pierwszej sprzedaży, nawet jeśli pierwszy nabywca również wiedział o tym oszustwie.

- 2) Artykuły 167 i 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE, w świetle zasady zakazu oszustwa

należy interpretować w ten sposób, że:

drugiemu nabywcy towaru, który na etapie poprzedzającym to nabycie był przedmiotem transakcji stanowiącej oszustwo dotyczące jedynie części podatku od wartości dodanej (VAT), którą państwo ma prawo pobrać, należy odmówić prawa do odliczenia VAT naliczonego w całości, jeżeli wiedział on lub powinien był wiedzieć, że nabycie to jest związane z oszustwem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 513 z 20.12.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – VZW Belgisch-Luxemburgse vereniging van de industrie van plantenbescherming (Belplant), dawniej VZW Belgische Vereniging van de Industrie van Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR)/Vlaams Gewest

(Sprawa C-658/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Procedura udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Pojęcie „przepisu technicznego” – Artykuł 1 ust. 1 – Przepisy krajowe zakazujące stosowania pestycydów zawierających glifosat przez osoby prywatne na gruntach wykorzystywanych do celów prywatnych – Artykuł 5 ust. 1 – Obowiązek zgłoszenia przez państwa członkowskie Komisji Europejskiej każdego projektu przepisu technicznego]

(2023/C 24/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VZW Belgisch-Luxemburgse vereniging van de industrie van plantenbescherming (Belplant), dawniej VZW Belgische Vereniging van de Industrie van Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR)

Druga strona postępowania: Vlaams Gewest

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego w związku z art. 5 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

uregulowanie krajowe zakazujące osobom nieposiadającym krajowego zezwolenia dla użytkowników profesjonalnych stosowania pestycydów zawierających glifosat na gruntach wykorzystywanych do celów prywatnych może stanowić „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. d) i f) tej dyrektywy, podlegający zgłoszeniu Komisji Europejskiej na podstawie art. 5 te samej dyrektywy, o ile stosowanie tego uregulowania krajowego może mieć istotny wpływ na obrót danymi produktami, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 14.2.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Cafpi SA, Aviva assurances SA/Enedis SA

(Sprawa C-691/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 85/374/EWG – Artykuł 3 – Odpowiedzialność za produkty wadliwe – Pojęcie „producenta” – Operator systemu dystrybucji energii elektrycznej zmieniający poziom napięcia energii elektrycznej w celu jej dystrybucji]

(2023/C 24/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Cafpi SA, Aviva assurances SA

Strona pozwana: Enedis SA

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe, zmienionej dyrektywą 1999/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 maja 1999 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

operator systemu dystrybucji energii elektrycznej powinien zostać uznany za „producenta” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli zmienia poziom napięcia energii elektrycznej w celu jej dystrybucji do odbiorcy końcowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 7.2.2022.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles – Belgia) – DA/Romanian Air Traffic Services Administration (Romatsa) i in. oraz FC i in./Romanian Air Traffic Services Administration (Romatsa) i in.

(Sprawa C-333/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przez Trybunałem – Pomoc państwa – Artykuły 107 i 108 TFUE – Dwustronna umowa inwestycyjna – Klauzula arbitrażowa – Rumunia – Orzeczenie arbitrażowe przyznające odszkodowanie – Decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca, że wypłata tego odszkodowania stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie – Postępowanie egzekucyjne w celu wykonania orzeczenia arbitrażowego prowadzone przed sądem państwa członkowskiego innego niż państwo będące adresatem decyzji – Naruszenie prawa Unii – Artykuł 19 TUE – Artykuły 267 i 344 TFUE – Autonomia prawa Unii]

(2023/C 24/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: DA oraz FC, European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL

Druga strona postępowania: Romanian Air Traffic Services Administration (Romatsa), Rumunia, Komisja Europejska, Europejska Organizacja ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol), FC, European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL oraz Romanian Air Traffic Services Administration (Romatsa), Rumunia, DA, Komisja Europejska, Europejska Organizacja ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol)

Sentencja

Prawo Unii, w szczególności art. 267 i 344 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne o wykonanie orzeczenia arbitrażowego, które było przedmiotem decyzji Komisji (UE) 2015/1470 z dnia 30 marca 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) wdrożonej przez Rumunię – Orzeczenie arbitrażowe w sprawie Micula/Rumunia z dnia 11 grudnia 2013 r., jest zobowiązany do uchylecia tego orzeczenia, a zatem nie może zarządzić jego egzekucji w celu umożliwienia beneficjentom uzyskania wypłaty zasądzonego na ich rzecz odszkodowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 1.7.2019.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 5 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad – Pazardzhik – Bułgaria) – SF/ Teritorialna direktsia na Natsionalna agentsia za prihodite – Plovdiv

(Sprawa C-49/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Zakres stosowania – Uregulowanie krajowe wymagające zrealizowania płatności przekraczających określony próg wyłącznie przelewem lub poprzez wpłatę na rachunek płatniczy]

(2023/C 24/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad – Pazardzhik

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SF

Strona przeciwna: Teritorialna direksia na Natsionalna agentsia za prihodite – Plovdiv

Sentencja

Uregulowanie państwa członkowskiego stanowiące, że płatności na terytorium kraju w kwocie równej lub przekraczającej określony próg dokonuje się wyłącznie przelewem lub poprzez wpłatę na rachunek płatniczy, niezależnie od podmiotu i podstawy płatności pieniężnej, przy niezróżnicowanym wskazaniu wszystkich płatności pieniężnych między osobami fizycznymi i prawnymi, nie jest objęte zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 12 października 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – R1, R2 (C-650/20)/O1, O2 (C-650/20) i C (C-651/20)/T, O (C-651/20)

(Sprawy połączone C 650/20 i C-651/20) ⁽¹⁾

(Wykreślenie sprawy)

(2023/C 24/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strony powodowe: R1, R2 (C-650/20), C (C-651/20)

Strony pozwane: O1, O2 (C-650/20), T, O (C-651/20)

Sentencja

Sprawy połączone C-650/20 i C-651/20 zostają wykreślone z rejestru Trybunału.

⁽¹⁾ Data złożenia: 30.11.20.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 27 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kleve – Niemcy) – AB i in./Ryanair DAC

(Sprawa C-307/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Artykuł 5 ust. 1 lit. c) – Prawo do odszkodowania w przypadku odwołania lotu – Umowa przewozu zawarta za pośrednictwem internetowego biura podróży – Informacja dotycząca odwołania lotu za pośrednictwem adresu poczty elektronicznej wygenerowana automatycznie przez biuro podróży – Brak skutecznego poinformowania pasażera]

(2023/C 24/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Kleve

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AB i in.

Strona pozwana: Ryanair DAC

Sentencja

Wykładni art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91

należy dokonywać w ten sposób, że

w przypadku odwołania lotu, o którym pasażer nie został poinformowany co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, obsługujący przewoźnik jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania przewidzianego w tych przepisach, gdy ów przewoźnik lotniczy przekazał informację w odpowiednim czasie na jedyny adres poczty elektronicznej podany mu w ramach rezerwacji, nie wiedząc, że adres ów umożliwiał jedynie kontakt z biurem podróży, za pośrednictwem którego dokonano rezerwacji, a nie bezpośredni kontakt z pasażerem, oraz że biuro podróży nie przekazało pasażerowi informacji w odpowiednim czasie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 2.8.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 20 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)/AB, CD, EF

(Sprawa C-374/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 – Zasoby własne Unii Europejskiej – Ochrona interesów finansowych Unii – Postępowanie w sprawie nieprawidłowości – Artykuł 4 – Przyjęcie środków administracyjnych – Artykuł 3 ust. 1 – Termin przedawnienia – Uplyw – Możliwość powołania się na tę okoliczność w ramach postępowania egzekucyjnego – Artykuł 3 ust. 2 – Termin na wykonanie – Stosowanie – Rozpoczęcie biegu terminu – Przerwanie lub zawieszenie biegu]

(2023/C 24/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Strona przeciwna: AB, CD, EF

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich

należy interpretować w ten sposób, że:

z zastrzeżeniem przestrzegania zasad równoważności i skuteczności nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w celu zaskarżenia decyzji o odzyskaniu nienależnie wypłaconych kwot wydanej po upływie terminu przedawnienia, o którym mowa w tym przepisie, jej adresat jest zobowiązany podnieść nieprawidłowość tej decyzji w określonym terminie przed właściwym sądem administracyjnym, pod rygorem prekluzji, i nie może już sprzeciwiać się wykonaniu wspomnianej decyzji, powołując się na tę samą nieprawidłowość w ramach wszczętego przeciw niemu sądowego postępowania egzekucyjnego.

- 2) Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2988/95

należy interpretować w ten sposób, że:

osoby odpowiedzialne posiłkowo w stosunku do podmiotu będącego dłużnikiem oraz adresatem decyzji o odzyskaniu nienależnie pobranych kwot, na które to osoby rozszerzono podatkowe postępowanie egzekucyjne, muszą mieć możliwość powołania się na upływ terminu na wykonanie przewidzianego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy tego rozporządzenia lub, w odpowiednim przypadku, na upływ przedłużonego na podstawie art. 3 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia terminu na wykonanie, aby sprzeciwić się przymusowej egzekucji tych kwot.

- 3) Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2988/95

należy interpretować w ten sposób, że:

w odniesieniu do wykonania decyzji nakładającej obowiązek zwrotu nienależnie pobranych kwot ustanowiony w nim termin na wykonanie rozpoczyna bieg od dnia uprawomocnienia się tej decyzji, to znaczy od dnia upływu terminów na jej zaskarżenie lub po wyczerpaniu środków zaskarżenia.

(¹) Dz.U. C 357 z 6.9.2021.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 19 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli – Włochy) – VB/Comune di Portici

(Sprawa C-777/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Ruch drogowy – Rejestracja i opodatkowanie pojazdów silnikowych – Pojazd zarejestrowany w innym państwie członkowskim – Kierowca mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim rejestracji pojazdu i w innym państwie członkowskim – Uregulowanie państwa członkowskiego zakazujące osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium przez okres dłuższy niż 60 dni poruszania się w tym państwie członkowskim pojazdem zarejestrowanym za granicą]

(2023/C 24/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: VB

Druga strona postępowania: Comune di Portici

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu uregulowania krajowego, które zakazuje osobie wykonującej działalność na własny rachunek, mającej miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego przez okres dłuższy niż 60 dni poruszania się w tym państwie członkowskim pojazdem zarejestrowanym w innym państwie członkowskim, jeżeli pojazd nie jest przeznaczony zasadniczo do stałego używania w pierwszym państwie członkowskim ani nie jest faktycznie używany w ten sposób.

(¹) Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 5 kwietnia 2022 r. – postępowanie karne przeciwko Ablowi

(Sprawa C-235/22)

(2023/C 24/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Abel

Druga strona postępowania: Ministerio Fiscal

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 126 i 127 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej [Umowy o wystąpieniu] (¹) oraz art. 18 ust. 1 i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie do wniosku o ekstradycję złożonego przez państwo trzecie po upływie okresu przejściowego przewidzianego w Umowie o wystąpieniu w odniesieniu do obywatela Zjednoczonego Królestwa, który mieszkał w państwie członkowskim w okresie obowiązywania Umowy o wystąpieniu i po jej zakończeniu, za czyny popełnione przed i w trakcie obowiązywania Umowy o wystąpieniu?

W przypadku odpowiedzi przeczącej:

2) Czy art. 10, 12, 13, 14, 15, 126 i 127 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej [Umowy o wystąpieniu] oraz art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że do wniosku o ekstradycję złożonego przez państwo trzecie, a dotyczącego obywatela brytyjskiego, który był obywatelem Unii Europejskiej w chwili czynów stanowiących podstawę wniosku o ekstradycję i który mieszkał w sposób nieprzerwany na terytorium innego państwa członkowskiego przed i w okresie obowiązywania Umowy o wystąpieniu ma zastosowanie orzecznictwo zawarte w wyrokach TSUE w sprawach C-182/15 (Petruhhin) (²), C-191/16 (Pisciotti) (³) i C-897/19 PPU (I.N.) (⁴)?

W przypadku odpowiedzi przeczącej:

- 3) Czy orzecznictwo zawarte w wyrokach TSUE w sprawach C-182/15 (*Petruhhin*), C-191/16 (*Pisciotti*) i C-897/19 PPU (*I. N.*), w świetle mechanizmu współpracy sądowej w sprawach karnych przewidzianego w art. 62–65 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz tytułu VII części trzeciej Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, ma zastosowanie w odniesieniu do wniosku o ekstradycję złożonego przez państwo trzecie, a dotyczącego obywatela brytyjskiego, który był obywatelem Unii Europejskiej w chwili czynów stanowiących podstawę MINISTERIO FISCAL7 wniosku o ekstradycję i który mieszkał w sposób nieprzerwany na terytorium innego państwa członkowskiego przed i w okresie obowiązywania Umowy o wystąpieniu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 29, s. 7.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 6 września 2016 r., EU:C:2016:630.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 10 kwietnia 2018 r., EU:C:2018:222.

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., EU:C:2020:262.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 4 marca 2022 r. w sprawie T-66/22, Novais/Portugalia, wniesione w dniu 4 maja 2022 r. przez Luisa Miguela Novaisa

(Sprawa C-295/22 P)

(2023/C 24/25)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luis Miguel Novais (przedstawiciele: Á. Oliveira i C. Almeida Lopes, adwokaci)

Druga strona postępowania: Republika Portugalska

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2022 r. Trybunał (szósta izba) uznał odwołanie za oczywiście niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 8 marca 2022 r. w sprawie T-431/21, UNIS/Komisja, wniesione w dniu 9 maja 2022 r. przez Union nationale des indépendants solidaires (UNIS)

(Sprawa C-324/22 P)

(2023/C 24/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Union nationale des indépendants solidaires (UNIS) (przedstawiciel: adwokat F. Ortega)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2022 r. Trybunał (szósta izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i obciążył stronę wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-739/20 Unite the Union / EUIPO – WWRD Ireland (WATERFORD), wniesione w dniu 25 sierpnia 2022 r. przez Unite the Union

(Sprawa C-571/22 P)

(2023/C 24/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Unite the Union (przedstawiciele: B. O'Connor, avocat, i M. Hommé, avocat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), WWRD Ireland IPCO LLC

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2022 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostało przyjęte do rozpoznania i że Unite the Union pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-502/20, Munich / EUIPO – Tone Watch (MUNICH10A.T.M.), wniesione w dniu 31 sierpnia 2022 r. przez Munich, S.L.

(Sprawa C-577/22 P)

(2023/C 24/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Munich, S.L. (przedstawiciele: J. Güell Serra, M. del Mar Guix Vilanova, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Tone Watch, S.L.

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania i że Munich, S.L. pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 6 lipca 2022 r. w sprawie T-408/21, HB/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 września 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-597/22 P)

(2023/C 24/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz, J. Estrada de Solà i B. Araujo Arce, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: HB (przedstawiciel: L. Levi, adwokat)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 lipca 2022 r. w sprawie T-408/21, HB/Komisja, w zakresie, w jakim Sąd stwierdził w nim nieważność decyzji Komisji C(2021) 3339 final z dnia 5 maja 2021 r. i C(2021) 3340 final z dnia 5 maja 2021 r.;

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania celem wydania orzeczenia co do istoty w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie HB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa.

Zdaniem Komisji Sąd błędnie uznał, że decyzje C(2019) 7318 final i C(2019) 7319 final mają charakter umowny.

W konsekwencji błędna kwalifikacja umownego charakteru tych dwóch wierzytelności pociąga za sobą, zgodnie z wyrokiem ADR (C-584/17), błędne stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2021) 3339 final z dnia 5 maja 2021 r. i C(2021) 3340 final z dnia 5 maja 2021 r., które są przedmiotem niniejszego odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Słupsku (Polska) w dniu 19 września 2022 r. – postępowanie karne przeciwko M.S., J.W. i M.P.

(Sprawa C-603/22)

(2023/C 24/30)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Słupsku

Strony w postępowaniu głównym

M.S., J.W., M.P., Prokurator Rejonowy w Słupsku, D.G.- kurator ustanowiony dla M.B. i B.B.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1, 2, 3 lit. a) i ust. 7 i art. 18 w zw. z motywem 25, 26 i 27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że od momentu postawienia zarzutów osobie podejrzewanej, która nie ukończyła 18 roku życia, organy prowadzące czynności zobowiązane są do zapewnienia dziecku prawa do korzystania z pomocy obrońcy z urzędu, jeśli nie ma ono obrońcy z wyboru (z uwagi na to, że dziecko lub podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej nie zapewnili takiej pomocy we własnym zakresie) oraz do zapewnienia udziału obrońcy w czynnościach postępowania przygotowawczego takich jak przesłuchanie małoletniego w charakterze podejrzanego oraz że uniemożliwia on przeprowadzenie czynności w postaci przesłuchania małoletniego bez udziału obrońcy?
- 2) Czy art. 6 ust. 6 i ust. 8 w zw. z motywem 16, 30, 31 i 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że odstąpienie od korzystania z pomocy obrońcy bez zbędnej zwłoki nie jest dopuszczalne w żadnym przypadku w sprawach o czyny zabronione zagrożone karą pozbawienia wolności, zaś czasowe odstępstwo od stosowania prawa do korzystania z pomocy obrońcy w rozumieniu art. 6 ust. 8 dyrektywy jest możliwe tylko w postępowaniu przygotowawczym i tylko w przypadku zaistnienia okoliczności ściśle wymienionych w art. 6 ust. 8 lit. a) i b), które to okoliczności muszą zostać wprost stwierdzone w zaskarżalnej co do zasady decyzji o przystąpieniu do przesłuchania pod nieobecności adwokata?

- 3) Na wypadek odpowiedzi twierdzącej na co najmniej jedno z pytań z pkt 1 i 2 – czy zatem w.w. przepisy dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak:
- a) art. 301 zd. 2 Kodeksu postępowania karnego („k.p.k.”), zgodnie z którym wyłącznie na żądanie podejrzanego przesłuchuje się go z udziałem ustanowionego obrońcy, a niestawiennictwo obrońcy na przesłuchanie podejrzanego nie tamuje przesłuchania;
 - b) art. 79 § 3 k.p.k., zgodnie z którym w przypadku osoby, która nie ukończyła 18 lat (art. 79 § 1 pkt 1 k.p.k.), udział obrońcy jest obowiązkowy dopiero na rozprawie oraz tych posiedzeniach, w których obowiązkowy jest udział oskarżonego, tj. na etapie postępowania sądowego?
- 4) Czy przepisy wskazane w pytaniu 1 i 2, a także zasadę pierwszeństwa i zasadę bezpośredniej skuteczności dyrektyw należy interpretować w ten sposób, że uprawniają one (względnie zobowiązują) sąd krajowy rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym objętą zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym oraz wszelkie organy państwa do pominięcia przepisów prawa krajowego niezgodnych z dyrektywą, takich jak wymienione w pytaniu 3, a w konsekwencji – wobec upływu terminu implementacji – do zastąpienia normy krajowej w.w. bezpośrednio skutecznymi normami dyrektywy?
- 5) Czy art. 6 ust. 1, 2, 3 i ust. 7 i art. 18 w zw. z art. 2 ust. 1 i ust. 2 w zw. z motywem 11, 25 i 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym w zw. z art. 13 i motywem 50 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 roku w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie gwarantuje pomoc prawną z urzędu podejrzanym lub oskarżonym w postępowaniu karnym, którzy w momencie objęcia postępowaniem byli dziećmi, ale następnie ukończyli 18 lat, a pomoc ta ma charakter obligatoryjny do czasu prawomocnego zakończenia postępowania?
- 6) Na wypadek odpowiedzi twierdzącej na pytanie z pkt 5 – czy zatem w.w. przepisy dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 79 § 1 pkt 1 k.p.k., zgodnie z którym w postępowaniu karnym oskarżony musi mieć obrońcę tylko do czasu, gdy nie ukończy 18 lat?
- 7) Czy przepisy wskazane w pytaniu 5, a także zasadę pierwszeństwa i zasadę bezpośredniej skuteczności dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że uprawniają one (względnie zobowiązują) sąd krajowy rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym objętą zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym oraz wszelkie organy państwa do pominięcia przepisów prawa krajowego niezgodnych z dyrektywą, takich jak wymienione w pytaniu 5 i zastosowania przepisów prawa krajowego, takich jak art. 79 § 2 k.p.k. w interpretacji zgodnej z dyrektywą (wykładnia prounijna), tzn. do utrzymywania wyznaczenia obrońcy z urzędu wobec oskarżonego, który w chwili postawienia mu zarzutów miał poniżej 18 roku życia, jednak następnie, w toku postępowania, ukończył 18 lat, a wobec którego postępowanie karne pozostaje w toku, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania, przyjmując, że jest to niezbędne z uwagi na okoliczności utrudniające obronę, czy też – wobec upływu terminu implementacji – do zastąpienia normy krajowej w.w. bezpośrednio skutecznymi normami dyrektywy?
- 8) Czy art. 4 ust. 1–3 w zw. z motywem 18, 19 i 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym oraz art. 3 ust. 2 w zw. z motywem 19 i 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że właściwe organy (prokuratura, policja), najpóźniej przed pierwszym oficjalnym przesłuchaniem osoby podejrzanego przez policję lub inny właściwy organ, powinny niezwłocznie poinformować zarówno osobę podejrzaną, jak i jednocześnie podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej o tych prawach, które są istotne dla zagwarantowania rzetelnego postępowania oraz o krokach proceduralnych w postępowaniu, w tym w szczególności

o obowiązku ustanowienia obrońcy dla osoby małoletniej będącej podejrzaną oraz o konsekwencjach nieustanowienia obrońcy z wyboru dla małoletniego oskarżonego (wyznaczenie obrońcy z urzędu), przy czym w odniesieniu do dzieci będących podejrzanymi informacje te powinny być udzielone w prostym i przystępnym języku, adekwatnym do wieku małoletniego?

- 9) Czy art. 7 ust. 1 i 2 w zw. z motywem 31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 roku w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym⁽⁴⁾ w zw. z art. 3 ust. 1 lit. e) i ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że organy państwa członkowskiego prowadzące postępowanie karne z udziałem podejrzanego/oskarżonego będącego dzieckiem mają obowiązek pouczenia dziecka będącego podejrzanym o prawie odmowy wyjaśnień i prawie do nieobciążania samego siebie w sposób zrozumiały i adekwatny do wieku podejrzanego?
- 10) Czy w świetle art. 4 ust. 1–3 w zw. z motywem 18, 19 i 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym oraz art. 3 ust. 2 w zw. z motywem 19 i 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że wymogom wskazanym w w.w. przepisach nie czyni zadość doręczenie tuż przed przesłuchaniem małoletniego podejrzanego pouczeń ogólnych, bez uwzględnienia szczególnych praw wynikających z zakresu stosowania dyrektywy 2016/800, a przy tym doręczenie takiego pouczenia tylko podejrzanemu, działającemu bez obrońcy, z pominięciem podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej i w sytuacji, gdy pouczenia takie sformułowane są językiem nieadekwatnym do wieku podejrzanego?
- 11) Czy art. 18 i 19 w zw. z motywem 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym oraz art. 12 ust. 2 w zw. z motywem 50 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 roku w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności w powiązaniu z art. 7 ust. 1 i 2 w zw. z art. 10 ust. 2 w zw. z motywem 44 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 roku w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym oraz zasadę rzetelnego procesu sądowego należy interpretować w ten sposób, że – w odniesieniu do wyjaśnień złożonych przez podejrzanego podczas przesłuchania policyjnego prowadzonego bez dostępu do adwokata i bez rzetelnego poinformowania podejrzanego o jego prawach, bez poinformowania podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej o prawach i ogólnych aspektach przebiegu postępowania, jakie dziecko ma prawo otrzymać na mocy art. 4 dyrektywy – obligują one (względnie uprawniają) sąd krajowy rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym objętą zakresem stosowania w.w. dyrektyw oraz wszelkie organy państwa do zapewnienia skutku polegającego na postawieniu podejrzanego/oskarżonego w takiej samej sytuacji, w jakiej znaleźliby się, gdyby dane naruszenia nie wystąpiły, a zatem do pominięcia takiego dowodu, zwłaszcza w przypadku, gdyby uzyskane w takim przesłuchaniu informacje obciążające miały posłużyć do skazania danej osoby?
- 12) Czy zatem przepisy wskazane w pytaniu 11, a także zasadę pierwszeństwa i zasadę bezpośredniej skuteczności należy interpretować w ten sposób, że wymagają one od sądu krajowego rozpoznającego sprawę w postępowaniu karnym objętą zakresem stosowania w.w. dyrektyw oraz od wszelkich innych organów państwa pominięcia przepisów prawa krajowego niezgodnych z w.w. dyrektywami, takich jak art. 168a k.p.k., zgodnie z którym dowodu nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 Kodeksu karnego, chyba że dowód został uzyskany w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych, w wyniku: zabójstwa, umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub pozbawienia wolności?
- 13) Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym w zw. z art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE oraz zasadę efektywności w prawie UE należy interpretować w ten sposób, że prokurator jako organ uczestniczący w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, stojący na straży praworządności, a przy tym będący gospodarzem postępowania przygotowawczego, ma obowiązek zapewnić na etapie postępowania przygotowawczego skuteczną ochronę prawną w zakresie objętym działaniem w.w. dyrektywy oraz że w efektywnym stosowaniu prawa Unii winien on gwarantować swą niezależność i bezstronność?

14) W przypadku odpowiedzi pozytywnej na którekolwiek z pytań z pkt 1–4, 5–8, 9–12, zwłaszcza zaś w przypadku odpowiedzi pozytywnej na pytanie 13 – czy art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE (zasada efektywnej ochrony prawnej) w związku z art. 2 TUE, w szczególności w związku z zasadą poszanowania państwa prawnego zgodnie z jej wykładnią dokonaną w orzecznictwie Trybunału (wyrok z dnia 21 grudnia 2021 roku w sprawach połączonych C 357/19, C 379/19, C 547/19, C 811/19 i C 840/19, *Înalta Curte de Casație și Justiție i Tribunalul Bihor*, EU:C:2021:1034), a także czy zasadę niezawisłości sędziowskiej ustanowioną w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 47 Karty Praw Podstawowych, zgodnie z jej wykładnią dokonaną w orzecznictwie Trybunału (wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C 64/16, EU:C:2018:117) należy interpretować w ten sposób, że zasady te ze względu na możliwość pośredniego wywierania nacisku na sędziów oraz możliwość wydawania w tym zakresie wiążących poleceń prokuratorom niższego szczebla przez Prokuratora Generalnego stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które wskazuje na zależność prokuratury od organu wykonawczego, jakim jest Minister Sprawiedliwości, a także stoją na przeszkodzie istnieniu uregulowań krajowych, które ograniczają niezależność sądu i niezależność prokuratora w zakresie stosowania prawa Unii, a w szczególności:

- a) art. 130 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych, pozwalających Ministrowi Sprawiedliwości – w związku z obowiązkiem zgłoszenia przez prokuratora sytuacji, w której sąd orzeka stosując prawo Unii – na zarządzenie natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych sędziego do czasu wydania uchwały przez sąd dyscyplinarny, nie dłużej niż na miesiąc, gdy ze względu na rodzaj czynu dokonanego przez sędziego, a konkretyzującego się w bezpośrednim stosowaniu prawa Unii, Minister Sprawiedliwości uzna, iż wymaga tego powaga sądu lub istotne interesy służby;
- b) art. 1 § 2, art. 3 § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz art. 7 § 1–6 i § 8, a także art. 13 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, których treść, rozpatrywana we wzajemnym powiązaniu, wskazuje na to, że Minister Sprawiedliwości, będący jednocześnie Prokuratorem Generalnym i naczelnym organem prokuratury, może wydawać wiążące prokuratorów niższego rzędu polecenia także w zakresie ograniczającym lub utrudniającym bezpośrednie stosowanie prawa Unii?

⁽¹⁾ Dz. U. 2016 L 132, s.1

⁽²⁾ Dz. U. 2013 L 294, s. 1

⁽³⁾ Dz. U. 2012, L 142, s. 1

⁽⁴⁾ Dz. U. 2016, L 65, s. 1

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-251/21,
Tigercat International Inc./EUIPO, wniesione w dniu 23 września 2022 r. przez Tigercat
International Inc.**

(Sprawa C-612/22 P)

(2023/C 24/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Tigercat International Inc. (przedstawiciele: B. Führmeyer, Rechtsanwalt, E.B. Matthes, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Caterpillar Inc.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Tigercat International Inc. własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de las Islas Baleares (Hiszpania) w dniu 7 października 2022 r. – J.M.A.R/C.N.N., SA

(Sprawa C-631/22)

(2023/C 24/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de las Islas Baleares

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: J.M.A.R

Druga strona postępowania: C.N.N., SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 dyrektywy [Rady] 2000/78/WE [z dnia 27 listopada 2000 r.] ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾ w świetle motywów 16, 17, 20 i 21 jej preambuły, art. 21 i 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 2 i 27 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (zatwierdzonej decyzją Rady 2010/48/WE z dnia 26 listopada 2009 r. ⁽²⁾) należy interpretować w ten sposób, że jest z nim sprzeczne stosowanie uregulowania krajowego, które stanowi, iż automatyczną przyczyną rozwiązania umowy o pracę jest niepełnosprawność pracownika (pracownicy) [w przypadku stwierdzenia, że znajduje się on (ona) w sytuacji całkowitej i trwałej niezdolności do pracy w dotychczasowym zawodzie, bez perspektyw na poprawę stanu zdrowia], bez uwarunkowania od uprzedniego spełnienia przez pracodawcę wymogu wprowadzenia „racjonalnych usprawnień”, do którego zobowiązuje wspomniany art. 5 dyrektywy, w celu utrzymania zatrudnienia (lub uzasadnienia nieproporcjonalnie wysokiego obciążenia takim obowiązkiem)?
- 2) Czy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 1 dyrektywy [Rady] 2000/78/WE ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy w świetle motywów 16, 17, 20 i 21 jej preambuły, art. 21 i 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 2 i 27 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (zatwierdzonej decyzją Rady 2010/48/WE z dnia 26 listopada 2009 r.) należy interpretować w ten sposób, że automatyczne rozwiązanie umowy o pracę pracownika ze względu na niepełnosprawność (w przypadku stwierdzenia, że znajduje się on w sytuacji całkowitej i trwałej niezdolności do pracy w dotychczasowym zawodzie), bez uwarunkowania od uprzedniego spełnienia przez pracodawcę wymogu wprowadzenia „racjonalnych usprawnień”, do którego zobowiązuje wspomniany art. 5 dyrektywy, w celu utrzymania zatrudnienia (lub od uprzedniego uzasadnienia nieproporcjonalnie wysokiego obciążenia takim obowiązkiem), stanowi dyskryminację bezpośrednią, nawet jeśli krajowe uregulowanie prawne przewiduje takie rozwiązanie umowy o pracę?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (Dz.U. 2010, L 23, s. 35).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 10 października 2022 r. – AB Volvo/Transsaqui S.L.

(Sprawa C-632/22)

(2023/C 24/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AB Volvo

Druga strona postępowania: Transsaqui S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w okolicznościach opisanego w niniejszym postanowieniu postępowania sądowego związanego z kartelem samochodów ciężarowych art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej można interpretować w ten sposób, że doręczenie spółce dominującej, przeciwko której wytoczono powództwo o odszkodowanie z tytułu praktyk ograniczających konkurencję, uważa się za dokonane prawidłowo, jeżeli doręczenia dokonano (lub próbowano dokonać) pod adresem siedziby spółki zależnej utworzonej w państwie, w którym toczy się postępowanie sądowe, a spółka dominująca posiadająca siedzibę w innym państwie członkowskim nie wdała się w spór i nie bierze udziału w postępowaniu?
- 2) W przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy ta wykładnia art. 47 karty jest zgodna z art. 53 karty w świetle orzecznictwa hiszpańskiego Tribunal Constitucional [trybunału konstytucyjnego] w przedmiocie doręczeń dokonywanych spółkom dominującym posiadającym siedzibę w innym państwie członkowskim w postępowaniach dotyczących kartelu samochodów ciężarowych?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 11 października 2022 r. – Real Madrid Club de Fútbol, AE/EE, Société Éditrice du Monde SA**

(Sprawa C-633/22)

(2023/C 24/34)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Real Madrid Club de Fútbol, AE

Strona pozwana: EE, Société Éditrice du Monde SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34 i 36 rozporządzenia Bruksela I⁽¹⁾ i art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że wyrok zasądający w związku z naruszeniem dobrego imienia klubu sportowego poprzez informacje opublikowane w dzienniku może w sposób oczywisty naruszać wolność wypowiedzi i tym samym stanowić podstawę odmowy uznania i wykonania?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy te przepisy i to postanowienie należy interpretować w ten sposób, że nieproporcjonalny charakter zasądzonej kwoty może zostać utrzymany w mocy przez sąd wezwany tylko wtedy, gdy zadośćuczynienie zostanie określone przez sąd pochodzenia lub przez sąd wezwany jako represyjne, a nie wtedy, gdy zostanie zasądzone celem naprawienia krzywdy?
- 3) Czy te przepisy i to postanowienie należy interpretować w ten sposób, że sąd wezwany może powołać się jedynie na skutek odstraszący zasądzonych kwot w odniesieniu do zasobów osoby, od której kwoty zasądzono, czy też może wziąć pod uwagę inne czynniki, takie jak waga przewinienia lub rozmiar szkody?
- 4) Czy skutek odstraszący w odniesieniu do zasobów dziennika może sam w sobie stanowić podstawę do odmowy uznania lub wykonania z powodu oczywistego naruszenia podstawowej zasady wolności prasy?
- 5) Czy skutek odstraszący należy rozumieć jako zagrożenie dla równowagi finansowej dziennika, czy też może on polegać jedynie na skutku zastraszcającym?

- 6) Czy skutek odstrasżający należy oceniać w ten sam sposób w odniesieniu do spółki wydającej dziennik i w odniesieniu do dziennikarza, będącego osobą fizyczną?
- 7) Czy ogólna sytuacja gospodarcza prasy pisanej jest okolicznością istotną dla oceny tego, czy poza losem danego dziennika, zasądzenie kwot może wywołać skutek zastrasżający wobec wszystkich mediów?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd
(Bułgaria) w dniu 10 października 2022 r. – postępowanie karne przeciwko OT, PG, CR, VT, MD**

(Sprawa C-634/22)

(2023/C 24/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Oskarżeni w postępowaniu karnym

OT, PG, CR, VT, MD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 ust. 2 TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że narusza się niezależność sądu, który jest likwidowany w następstwie przyjęcia zmiany Zakon za sydebnata vlast (ustawy o ustroju sądownictwa, DW nr 32/26.4.2022 R., przy zarządzonej likwidacji sądu w dniu 27 lipca 2022 r.), lecz sędziowie nadal powinni rozpatrywać przydzielone im do tego dnia sprawy, a także nadal będą rozpatrywać po tej dacie sprawy tej instytucji, w których przeprowadzili posiedzenia wstępne, w sytuacji, w której uzasadnieniem likwidacji sądu jest to, że poprzez jego likwidację zapewnia się poszanowanie konstytucyjnej zasady niezawisłości władzy sądowniczej i ochrony konstytucyjnych praw obywateli i nie przedstawiono odpowiednich argumentów wyjaśniających, jakie okoliczności prowadzą do wniosku dotyczącego naruszenia tych zasad[?]
- 2) Czy wskazane przepisy prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one przepisów krajowych takich jak wskazane w Zakon za izmenenie i dopylnenie na Zakona za sydebnata vlast (ustawy zmieniającej i uzupełniającej ustawę o ustroju sądownictwa, DW, nr 32 z dnia 26 kwietnia 2022 r.), które prowadzą do pełnej likwidacji samodzielnego organu władzy sądowniczej w Bułgarii (Specializiran nakazatelen syd) ze wskazanych względów i do przeniesienia sędziów (w tym sędziego składu orzekającego rozpatrującego konkretną sprawę karną) tego sądu do różnych sądów, lecz zobowiązują tych sędziów do dalszego rozpatrywania wszczętych przez nich spraw w likwidowanym sądzie?
- 3) Jeśli taka sytuacja ma miejsce, i mając na względzie pierwszeństwo prawa Unii, jakie powinny być czynności procesowe sędziów likwidowanych sądów w sprawach dotyczących likwidowanej instytucji (do których dokończenia zobowiązuje ich ustawa), mając na względzie również ich obowiązek oceny istnienia podstaw do samodzielnego wyłączenia się w tych sprawach? Jakie byłyby skutki dla decyzji procesowych sądu, o którego likwidacji postanowiono, w sprawach, które muszą zostać doprowadzone do końca, i dla końcowych orzeczeń w tych sprawach?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 11 października 2022 r. – SC Assofrutti Rom S.R.L./Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Centrul Regional pentru Finanțarea Investițiilor Rurale 5 Vest Timișoara

(Sprawa C-635/22)

(2023/C 24/36)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w pierwszej instancji i wnosząca apelację: SC Assofrutti Rom S.R.L.

Druga strona postępowania w pierwszej instancji i postępowania apelacyjnego: Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Centrul Regional pentru Finanțarea Investițiilor Rurale 5 Vest Timișoara

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 17 dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że zakazują one państwowemu członkowskim nakładania wymogu przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego przed wprowadzeniem materiału [Conformitas Agraria Communitatis (CAC)] do obrotu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie art. 4 ust. 10 rozporządzenia nr 1303/2013 ⁽²⁾ w związku z art. 39 ust. 1 lit. a) i b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej można interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wymogowi przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego określonego w PNDR 2014–2020 (wersja piąta)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 267, s. 8.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 października 2022 r. – Compass Banca SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-646/22)

(2023/C 24/37)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compass Banca SpA

Druga strona postępowania: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie przeciętgo konsumenta, o którym mowa w dyrektywie 2005/29/WE ⁽¹⁾, rozumianego jako konsumenta, który jest właściwie poinformowany, dostatecznie uważny i rozsądny – ze względu na swoją elastyczność i nieokreśloność – nie powinno być sformułowane z odniesieniem do najlepszej wiedzy i doświadczenia, a w konsekwencji odsyłać nie tylko do klasycznego pojęcia homo oeconomicus, ale także do zdobyczy najnowszych teorii na temat ograniczonej racjonalności, które wykazały, jak ludzie często działają, ograniczając niezbędne informacje „nierozsądnymi” decyzjami, jeśli odniesie się je do tych, które zostałyby podjęte przez podmiot hipotetycznie uważny i rozsądny[,] [a zatem] zdobyczy, które wprowadzają większą potrzebę ochrony konsumentów w przypadku – coraz częściej powtarzającym się we współczesnej dynamice rynku – zagrożenia w zakresie nacisku poznawczego?
- 2) Czy może zostać uznana za agresywną sama w sobie praktyka handlowa, w której ze względu na oprawę informacji (framing)[.] wybór może jawić się jako obowiązkowy i bez odmiennych możliwości, biorąc pod uwagę art. 6 ust. 1 dyrektywy [...], uznający za wprowadzającą w błąd praktykę handlową, która w jakikolwiek sposób wprowadza lub może wprowadzić w błąd przeciętgo konsumenta, „w tym poprzez wszystkie okoliczności jej prezentacji”?
- 3) Czy dyrektywa dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych uzasadnia uprawnienia Autorità nazionale per la concorrenza ed il mercato (urzędu ochrony konkurencji i rynku), [po ujawnieniu zagrożenia w zakresie nacisku psychologicznego związanego: 1) z trudną sytuacją, w której zwykle znajdują się osoby ubiegające się o kredyt, 2) ze złożonością umów przedłożonych do podpisu przez konsumenta, 3) ze jednoczesnym przedłożeniem oferty prezentowanej w pakiecie, 4) z krótkim terminem udzielonym na podpisanie oferty], do wprowadzenia wyjątku od zasady możliwości łączenia sprzedaży produktów ubezpieczeniowych ze sprzedażą niepowiązanych produktów finansowych poprzez zobowiązanie do 7 dniowego okresu pomiędzy podpisaniem dwóch umów?
- 4) Czy, w związku z takim uprawnieniem do tłumienia agresywnych praktyk handlowych, dyrektywa (UE) 2016/97 ⁽²⁾, a w szczególności jej art. 24 ust. 3, stoi na przeszkodzie wydaniu przez Autorità Garante per la concorrenza ed il mercato decyzji na podstawie art. 2 lit. d) i j), art. 4, 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE oraz krajowego ustawodawstwa transponującego, przyjętego po odrzuceniu wniosku o zobowiązania w następstwie odmowy towarzystwa świadczącego usługi inwestycyjne w przypadku sprzedaży krzyżowej produktu finansowego i produktu ubezpieczeniowego niezwiązanego z tym pierwszym – oraz w przypadku wystąpienia zagrożenia nacisku na konsumenta związanego z okolicznościami konkretnego przypadku, które można również wywnioskować ze złożoności dokumentacji podlegającej zbadaniu – przyznania konsumentowi siedmiodniowego spatium deliberandi [okresu na zastanowienie się] między sformulowaniem oferty krzyżowej a podpisaniem umowy ubezpieczeniowej?
- 5) Czy uznanie za agresywną praktykę samego połączenia dwóch produktów finansowych i ubezpieczeniowych może w konsekwencji stanowić niedozwolony akt regulacyjny i nie spowoduje nałożenia na przedsiębiorcę (a nie na AGCM, jak powinno być) (trudnego do spełnienia) ciężaru udowodnienia, że nie chodzi o praktykę agresywną, która narusza dyrektywę 2005/29/WE (zwłaszcza, że wskazana dyrektywa nie pozwala państwom członkowskim na przyjęcie bardziej restrykcyjnych środków niż środki w niej określone, nawet w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów), lub czy przeciwnie to odwrócenie ciężaru dowodu nie istnieje, o ile na podstawie obiektywnych elementów stwierdza się konkretne zagrożenie nacisku na konsumenta potrzebującego uzyskania kredytu w obliczu złożonej oferty krzyżowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005, L 49, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz.U. 2016, L 26, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 października 2022 r. – Ente Cambiano Società cooperativa per azioni/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-660/22)

(2023/C 24/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ente Cambiano Società cooperativa per azioni

Druga strona postępowania: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 i nast. oraz art. 101, 102, 120 i 173 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które tak jak art. 2 ust. 3-ter i 3-quater decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 18 z dnia 14 lutego 2016 r., przekształconego ze zmianami w ustawę nr 49 z dnia 8 kwietnia 2016 r., w brzmieniu mającym zastosowanie *ratione temporis*, uzależniają od wpłaty kwoty wynoszącej 20 % aktywów netto na dzień 31 grudnia 2015 r. możliwość przekazania – zamiast przystąpienia do grupy – przez banki spółdzielcze posiadające na dzień 31 grudnia 2015 r. aktywa netto o wartości przekraczającej 200 mln EUR działalności bankowej na rzecz spółki akcyjnej, także nowo utworzonej, która otrzymała zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej, zmieniając własny statut w sposób wyłączający prowadzenie działalności bankowej i zachowując jednocześnie klauzule dotyczące przeważającego celu samopomocowego spółki, o których mowa w art. 2514 codice civile (kodeksu cywilnego), a także zapewniając akcjonariuszom usługi w zakresie utrzymania stosunków z przejmującą spółką akcyjną, szkoleń i informacji w przedmiocie oszczędzania oraz promowania programów pomocowych?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – S.Ö./Stadt Duisburg**

(Sprawa C-684/22)

(2023/C 24/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S.Ö.

Strona pozwana: Stadt Duisburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 TFUE sprzeciwia się uregulowaniu, zgodnie z którym w przypadku dobrowolnego nabycia (nieuprzywilejowanego) obywatelstwa państwa trzeciego następuje z mocy prawa utrata obywatelstwa państwa członkowskiego, a tym samym obywatelstwa Unii, jeżeli indywidualne badanie skutków utraty obywatelstwa ma miejsce tylko wtedy, gdy zainteresowany cudzoziemiec uprzednio złożył wniosek o wydanie zezwolenia na zachowanie obywatelstwa i wniosek ten został pozytywnie rozpatrzony przed nabyciem obcego obywatelstwa?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na zachowanie obywatelstwa nie można ustanawiać warunków, które skutkują tym, że ocena indywidualnej sytuacji zainteresowanego i jego rodziny w odniesieniu do konsekwencji utraty statusu obywatela Unii nie jest dokonywana lub zyskuje podrzędne znaczenie względem innych wymogów?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – N.Ö. i M.Ö./Stadt Wuppertal**

(Sprawa C-685/22)

(2023/C 24/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: N.Ö., M.Ö.

Strona pozwana: Stadt Wuppertal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 TFUE sprzeciwia się uregulowaniu, zgodnie z którym w przypadku dobrowolnego nabycia (nieuprzywilejowanego) obywatelstwa państwa trzeciego następuje z mocy prawa utrata obywatelstwa państwa członkowskiego, a tym samym obywatelstwa Unii, jeżeli indywidualne badanie skutków utraty obywatelstwa ma miejsce tylko wtedy, gdy zainteresowany cudzoziemiec uprzednio złożył wniosek o wydanie zezwolenia na zachowanie obywatelstwa i wniosek ten został pozytywnie rozpatrzony przed nabyciem obcego obywatelstwa?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na zachowanie obywatelstwa nie można ustanawiać warunków, które skutkują tym, że ocena indywidualnej sytuacji zainteresowanego i jego rodziny w odniesieniu do konsekwencji utraty statusu obywatela Unii nie jest dokonywana lub zyskuje podrzędne znaczenie względem innych wymogów?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – M.S. i S.S./Stadt Krefeld**

(Sprawa C-686/22)

(2023/C 24/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.S., S.S.

Strona pozwana: Stadt Krefeld

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 TFUE sprzeciwia się uregulowaniu, zgodnie z którym w przypadku dobrowolnego nabycia (nieuprzywilejowanego) obywatelstwa państwa trzeciego następuje z mocy prawa utrata obywatelstwa państwa członkowskiego, a tym samym obywatelstwa Unii, jeżeli indywidualne badanie skutków utraty obywatelstwa ma miejsce tylko wtedy, gdy zainteresowany cudzoziemiec uprzednio złożył wniosek o wydanie zezwolenia na zachowanie obywatelstwa i wniosek ten został pozytywnie rozpatrzony przed nabyciem obcego obywatelstwa?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na zachowanie obywatelstwa nie można ustanawiać warunków, które skutkują tym, że ocena indywidualnej sytuacji zainteresowanego i jego rodziny w odniesieniu do konsekwencji utraty statusu obywatela Unii nie jest dokonywana lub zyskuje podrzędne znaczenie względem innych wymogów?

**Postanowienie prezesa dziesiątej izby Trybunału z dnia 5 października 2022 r. (wniosek o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – J.K., B.
K./Przedsiębiorstwo Państwowe X**

(Sprawa C-452/21) ⁽¹⁾

(2023/C 24/42)

Język postępowania: polski

Prezes dziesiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 17.1.2022.

**Postanowienie prezesa dziewiątej izby Trybunału z dnia 6 października 2022 r. – Ryanair DAC,
Laudamotion GmbH/Komisja Europejska**

(Sprawa C-581/21 P) ⁽¹⁾

(2023/C 24/43)

Język postępowania: angielski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 15.11.2021.

**Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 16 września 2022 r. (wniosek o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – PB/Geos SAS, Geos
International Consulting Limited**

(Sprawa C-639/21) ⁽¹⁾.

(2023/C 24/44)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 2 z 3.1.2022

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia
w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Központi Kerületi Bíróság – Węgry) – PannonHitel
Pénzügyi Zrt./Wizz Air Hungary Légitársaság Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)**

(Sprawa C-51/22) ⁽¹⁾

(2023/C 24/45)

Język postępowania: węgierski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 19.4.2022.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Sciessent/Komisja

(Sprawy połączone T-122/20 i T-123/20) ⁽¹⁾

[Produkty biobójcze – Substancje czynne – Zeolit srebrowy i zeolit srebrowo-miedziowy – Odmowa zatwierdzenia w odniesieniu do grup produktowych 2 i 7 – Artykuł 4 i art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 – Skuteczność – Substancje czynne przeznaczone do stosowania w wyrobach poddanych działaniu produktów biobójczych – Ocena skuteczności samych wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych – Kompetencja Komisji – Zasada niedyskryminacji – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania]

(2023/C 24/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sciessent LLC (Beverly, Massachusetts, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i P. Sellar i V. McElwee, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Dawes i R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: R. Shahsavan Eriksson, C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, H. Shev, H. Eklinder i O. Simonsson, pełnomocnicy), Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: M. Heikkilä, C. Buchanan i T. Zbihlej, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skargach wniesionych na podstawie art. 263 TFUE strona skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1960 z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie niezatwierdzenia zeolitu srebrowego jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych grup produktowych 2 i 7 (Dz.U. 2019, L 306, s. 42) oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1973 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie niezatwierdzenia zeolitu srebrowo-miedziowego jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych grup produktowych 2 i 7 (Dz.U. 2019, L 307, s. 58).

Sentencja

- 1) Sprawy T-122/20 i T-123/20 zostają połączone do celów niniejszego wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone.
- 3) Sciessent LLC pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Królestwo Szwecji i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 20.4.2020.

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – CWS Powder Coatings i in./Komisja**(Sprawy połączone T-279/20 i T-288/20 oraz sprawa T-283/20) ⁽¹⁾**

[Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzi – Rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 – Klasyfikacja, oznakowanie i pakowanie substancji i mieszanin – Rozporządzenie delegowane (UE) 2020/217 – Klasyfikacja ditlenku tytanu w postaci proszku o zawartości 1 % lub więcej cząstek o średnicy aerodynamicznej nieprzekraczającej 10 µm – Kryteria zaklasyfikowania substancji jako rakotwórczej – Wiarygodność i dopuszczalność badań – Substancja, która ma naturalne właściwości rakotwórcze – Obliczanie przeciężenia płuc cząstkami – Oczywiste błędy w ocenie]

(2023/C 24/47)

Język postępowania: niemiecki i angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-279/20: CWS Powder Coatings GmbH (Düren, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier)

Strona skarżąca w sprawie T-283/20: Billions Europe Ltd (Stockton on Tees, Zjednoczone Królestwo) i siedmiu pozostałych skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci J.P. Montfort, T. Delille i P. Chopova Leprêtre)

Strona skarżąca w sprawie T-288/20: Billions Brillux GmbH & Co. KG (Münster, Niemcy), Daw SE (Ober-Ramstadt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20: S. Delaude, R. Lindenthal i M. Noll Ehlers oraz w sprawie T-283/20: A. Dawes, S. Delaude i R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Interwienenci popierający stronę skarżącą w sprawie T-279/20: Billions Europe Ltd (Stockton on Tees) i siedmiu pozostałych interwientów, których nazwy wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Montfort, T. Delille i P. Chopova Leprêtre), Ettengruber GmbH Abbruch und Tiefbau (Dachau, Niemcy), Ettengruber GmbH Recycling und Verwertung (Dachau) (przedstawiciele: adwokaci R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier), TIGER Coatings GmbH & Co. KG (Wels, Austria) (przedstawiciele: adwokaci R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier)

Interwienenci popierający stronę skarżącą w sprawie T-283/20: Europejska Rada Przemysłu Chemicznego [Conseil européen de l'industrie chimique – European Chemical Industry Council (Cefic)], (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci D. Abrahams, Z. Romata i H. Widemann), Europejska Rada Malarstwa, Farb Drukarskich i Kolorów dla Artystów [Conseil européen de l'industrie des peintures, des encres d'imprimerie et des couleurs d'art – The European Council of the Paint, Printing Ink, and Artist's Colours Industry (CEPE)] (Bruksela), British Coatings Federation Ltd (BCF) (Coventry, Zjednoczone Królestwo), American Coatings Association, Inc. (ACA) (Waszyngton, DC, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci D. Waelbroeck i I. Antypas), Mytilineos SA (Maroussi, Grecja), Delfi-Distomon Anonymos Metalliftiki Etaireia (Maroussi) (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Montfort, T. Delille i P. Chopova-Leprêtre)

Interwienenci popierający stronę skarżącą w sprawie T-288/20: Billions Europe Ltd (Stockton-on-Tees) i siedmiu pozostałych interwientów, których nazwy wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Montfort, T. Delille i P. Chopova Leprêtre), Sto SE & Co. KGaA (Stühlingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier), Rembrandtin Coatings GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier)

Interwienenci popierający stronę pozwaną w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20 oraz w sprawie T-283/20: Królestwo Danii (przedstawiciel: M. Søndahl Wolff, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20: T. Stéhelin, W. Zeramta, G. Bain i J.-L. Carré oraz w sprawie T-283/20: E. de Moustier i M. Zeramta, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele w sprawie T-279/20: M. Bulterman i C. Schillemans, w sprawie T-283/20: M. Bulterman i J. Langer oraz w sprawie T-288/20, M. Bulterman, M. Langer i C. Schillemans, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20: C. Meyer-Seitz oraz w sprawie T-283/20: O. Simonsson, C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, H. Shev, H. Eklinder i R. Shahsavan Eriksson, pełnomocnicy), Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: A. Hautamäki i J.-P. Trnka, pełnomocnicy)

Interwient popierający stronę pozwaną w sprawie T-283/20: Republika Słowenii (przedstawiciel: V. Klemenc, pełnomocnik)

Interwienenci popierający stronę pozwaną w sprawach połączonych T-279/20 i T-288/20: Parlament Europejski (przedstawiciele: C. Ionescu Dima, W. Kuzmienko i B. Schäfer, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.-L. Meyer i T. Haas, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skargach wniesionych na podstawie art. 263 TFUE skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/217 z dnia 4 października 2019 r. zmieniającego, w celu dostosowania do postępu naukowo technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin oraz w sprawie sprostowania tego rozporządzenia (Dz.U. 2020, L 44, s. 1), w odniesieniu do zharmonizowanej klasyfikacji i zharmonizowanego oznakowania ditlenku tytanu w postaci proszku o zawartości 1 % lub więcej cząstek o średnicy aerodynamicznej nieprzekraczającej 10 µm.

Sentencja

- 1) Sprawy T-279/20 i T-288/20 oraz sprawa T-283/20 zostają połączone do celów wydania wyroku.
- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/217 z dnia 4 października 2019 r. zmieniającego, w celu dostosowania do postępu naukowo technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin oraz w sprawie sprostowania tego rozporządzenia w odniesieniu do zharmonizowanej klasyfikacji i zharmonizowanego oznakowania ditlenku tytanu w postaci proszku o zawartości 1 % lub więcej cząstek o średnicy aerodynamicznej nieprzekraczającej 10 µm.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione w sprawie T-279/20 przez CWS Powder Coatings GmbH, Billions Europe Ltd i pozostałych interwenientów, których nazwy wymieniono w załączniku, Ettengruber GmbH Abbruch und Tiefbau, Ettengruber GmbH Recycling und Verwertung i TIGER Coatings GmbH & Co. KG, w sprawie T-283/20 – przez Billions Europe i pozostałe strony skarżące, których nazwy wymieniono w załączniku, Europejską Radę Przemysłu Chemicznego [Conseil européen de l'industrie chimique – European Chemical Industry Council (Cefic)], Europejską Radę Malarstwa, Farb Drukarskich i Kolorów dla Artystów [Conseil européen de l'industrie des peintures, des encres d'imprimerie et des couleurs d'art – The European Council of the Paint, Printing Ink, and Artist's Colours Industry (CEPE)], British Coatings Federation Ltd (BCF), American Coatings Association, Inc. (ACA), Mytilineos SA i Delfi Distomon Anonymos Metallēftiki Etaireia, oraz w sprawie T-288/20 – przez Brillux GmbH & Co. KG, Daw SE, Billions Europe i pozostałych interwenientów, których nazwy wymieniono w załączniku, Sto SE & Co. KGaA i Rembrandtin Coatings GmbH.
- 4) Królestwo Danii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji, Republika Słowenii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Królestwo Niderlandów/Komisja

(Sprawa T-469/20) (¹)

[Pomoc państwa – Niderlandzka ustawa zakazująca wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej – Wcześniejsze zamknięcie elektrowni węglowej – Przyznanie odszkodowania – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Decyzja uznająca odszkodowanie za zgodne z rynkiem wewnętrznym – Brak zakwalifikowania wprost jako „pomoc państwa” – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2015/1589 – Pewność prawa]

(2023/C 24/48)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, M. de Ree i J. Langer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet, B. Stromsky i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE Królestwo Niderlandów wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 2998 final z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.54537 (2020/NN) – Niderlandy, zakaz wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej w Niderlandach.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2020) 2998 final z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.54537 (2020/NN) – Niderlandy, zakaz wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej w Niderlandach.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Bowden i Young/Europol

(Sprawa T-72/21) (¹)

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Personel Europolu – Wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii – Utrata obywatelstwa państwa członkowskiego – Rozwiązanie umowy – Artykuł 47 lit. b) ppkt iii) WZIP – Wniosek o zastosowanie odstępstwa od warunku zatrudnienia przewidzianego w art. 12 ust. 2 lit. a) WZIP – Odmowa zastosowania odstępstwa – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Czas trwania postępowania administracyjnego – Rozsądny termin – Uzasadnione oczekiwania – Równość traktowania – Interes służby – Obowiązek dbałości – Oczywisty błąd w ocenie]

(2023/C 24/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strony skarżące: Ian James Bowden (Haga, Niderlandy), Janey Young (Haga) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) z dnia 30 marca 2020 r., na mocy których agencja ta odmówiła zastosowania do nich odstępstwa od warunku obywatelstwa przewidzianego w art. 12 ust. 2 lit. a) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”) i w konsekwencji rozwiązała z nimi umowę na podstawie art. 47 lit. b) ppkt iii) WZIP.

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 270 TFUE skarżący żądają stwierdzenia nieważności decyzji Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) z dnia 30 marca 2020 r., na mocy których agencja ta odmówiła zastosowania do nich odstępstwa od warunku obywatelstwa przewidzianego w art. 12 ust. 2 lit. a) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”) i w konsekwencji rozwiązała z nimi umowę na podstawie art. 47 lit. b) ppkt iii) WZIP.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ian James Bowden i Janey Young zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Epsilon Data Management/EUIPO – Epsilon Technologies (EPSILON TECHNOLOGIES)

(Sprawa T-512/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy EPSILON TECHNOLOGIES – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Charakter używania – Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego – Używanie w odniesieniu do usług, dla których znak towarowy został zarejestrowany]

(2023/C 24/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Epsilon Data Management LLC (Plano, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. Bussé i C. De Preter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: I. Harrington, D. Gája i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Epsilon Technologies, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Carbonell Callicó i E. Felip Corrius)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 1 czerwca 2021 r. (sprawy połączone R 1611/2020-5 i R 1839/2020-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Epsilon Data Management LLC pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Epsilon Technologies, SL.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 11.10.2021.

Wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2022 r. – Grupo Eig Multimedia/EUIPO – Globalización de Valores CFC & GCI (FORO16)

(Sprawa T-796/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego FORO16 – Wcześniejsze graficzne i słowne unijne znaki towarowe Camb16, DEFENSA I SEGURIDAD 16, CAMBIO16 DIGITAL, EVENTOS 16, Salón16 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Rodzina znaków towarowych – Brak dowodów – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 24/51)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Grupo Eig Multimedia, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat D. Solana Giménez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i R. Raponi, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Globalización de Valores CFC & GCI, SA (Mairena del Aljarafe, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Sánchez Iglesias)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi w szczególności o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 20 października 2021 r. (sprawa R 1785/2020-2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Grupo Eig Multimedia, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – uwe JetStream/EUIPO (JET STREAM)

(Sprawa T-14/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy JET STREAM – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 24/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: uwe JetStream GmbH (Schwäbisch Gmünd, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Schneider i C. Nemeč)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 listopada 2021 r. (sprawa R 1092/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) uwe JetStream GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 119 z 14.3.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2022 r. – Grupa „Lew”/EUIPO – Lechwerke (GRUPALEW.)(Sprawa T-672/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy GRUPALEW. – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy LEW – Względne podstawy odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Dowód rzeczywistego używania – Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625 – Artykuł 71 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2018/625 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2023/C 24/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Grupa „LEW” S.A. (Częstochowa, Polska) (przedstawiciel: A. Korbela, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i E. Markakis, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Lechwerke AG (Augsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Gerling)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 17 sierpnia 2021 r. (sprawa R 2763/2019-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Grupa „LEW” S.A. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) Lechwerke AG pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 7 listopada 2022 r. – Ortega Montero / Parlament(Sprawa T-161/22) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Reprezentacja personelu – Zmiana regulaminu wewnętrznego komitetu pracowniczego Parlamentu – Wylonienie przedstawicieli personelu do zasiadania w organach statutowych i administracyjnych – Artykuł 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego – Brak podjęcia działania wymaganego zgodnie z regulaminem pracowniczym – Uprzednie zażalenie do organu powołującego – Termin do wniesienia skargi – Przekroczenie terminu – Niedopuszczalność]

(2023/C 24/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria Del Carmen Ortega Montero (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: K. Zejdová i M. Windisch, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2021 r., którą oddalono jej zażalenie z dnia 19 stycznia 2021 r.; po drugie decyzji z dnia 21 grudnia 2021 r., którą sekretarz generalny Parlamentu oddalił jej drugie zażalenie z dnia 18 sierpnia 2021 r.; po trzecie zmiany art. 22 regulaminu wewnętrznego komitetu pracowniczego Parlamentu przyjętej w dniu 10 listopada 2020 r.; oraz po czwarte, głosowania komitetu pracowniczego Parlamentu z dnia 10 listopada 2020 r. dotyczącego zastąpienia przedstawiciela tego komitetu powołanego w skład komisji konkursowej konkursu, jak również wszystkich aktów i decyzji przyjętych na podstawie art. 22 zmienionego regulaminu wewnętrznego tego komitetu, w tym wyników głosowania z dnia 10 listopada 2020 r., dotyczącego wyłonienia jego przedstawicieli do zasiadania w różnych komitetach i delegacjach.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Maria Del Carmen Ortega Montero pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski.

(¹) Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2022 r. – Growth Finance Plus/EUIPO (doglover)

(Sprawa T-231/22) (¹)

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego doglover –
Bezwzględna odmowa rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1
lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]**

(2023/C 24/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Growth Finance Plus AG (Gommiswald, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat H. Twelmeier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Ringelhann i T. Klee, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze na podstawie art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 lutego 2022 r. (sprawa R 720/2020-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Growth Finance Plus AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 237 z 20.6.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2022 r. – Growth Finance Plus/EUIPO (catlover)(Sprawa T-232/22) ⁽¹⁾

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego catlover –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1
lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]**

(2023/C 24/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Growth Finance Plus AG (Gommiswald, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat H. Twelmeier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Ringelhann i T. Klee, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze na podstawie art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 7 lutego 2022 r. (sprawa R 717/2020-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Growth Finance Plus AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 2.6.2022.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 listopada 2022 r. – Belaruskali/Rada

(Sprawa T-528/22 R)

**[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa –
Środki ograniczające w związku z sytuacją w Białorusi i zaangażowaniem Białorusi w rosyjską agresję
przeciwko Ukrainie – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]**

(2023/C 24/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Belaruskali AAT (Soligorsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat V. Ostrovskis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Rurarz, B. Driessen i A. Boggio Tomasz, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze, złożonej na podstawie art. 278 i 279 TFUE, skarżąca wnosi o zawieszenie wykonania decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2022/881 z dnia 3 czerwca 2022 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi i udziałem Białorusi w agresji Rosji wobec Ukrainy (Dz.U. 2022, L 153, s. 77) w zakresie, w jakim ta decyzja jej dotyczy, oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/876 z dnia 3 czerwca 2022 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi i udziałem Białorusi w agresji Rosji wobec Ukrainy (Dz.U. 2022, L 153, s. 1) w zakresie, w jakim to rozporządzenie jej dotyczy.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2022 r. – SD/EMA**(Sprawa T-623/22)**

(2023/C 24/58)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* SD (przedstawiciel: A. Steindl, Rechtsanwältin)*Strona przeciwna:* Europejska Agencja Leków (EMA)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EMA z dnia 21 lipca 2022 r. (EMA/254928/2022) oddalającej sprzeciw skarżącego z dnia 4 maja 2022 r. od decyzji EMA z dnia 8 kwietnia 2022 r. (EMA/191392/2022);
- w przypadku wygrania przez skarżącego sprawy – obciążenie EMA kosztami postępowania i wydatkami poniesionymi przez skarżącego, a w przypadku przegrania przez niego sprawy, orzeczenie, ze względów słuszności, na podstawie art. 135 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem, że EMA pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji EMA z dnia 21 lipca 2022 r. (EMA/254928/2022) odmawiającej skarżącemu pełnego dostępu do trzech dokumentów. Dokumenty te dotyczyły „specific obligation No. 1(a)” (zwanego dalej „SO1a”) jako części zobowiązań szczególnych Comirnaty ustanowionych w decyzji wykonawczej Komisji C(2020) 9598 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2020 r. (1)..

Skarga opiera się na następujących zarzutach:

1. Zarzut pierwszy: zaskarżona decyzja narusza, w całości lub przynajmniej w części, art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (2) w odniesieniu do ochrony interesów handlowych

Utajnienia fragmentów naruszają inne przepisy EMA, podlegające stosowaniu równolegle, które powinny być zostać włączone do kryteriów interpretacyjnych i które nie zostały uwzględnione w zaskarżonej decyzji. Ponadto w decyzji tej Komisja naruszyła prawo, stwierdzając istnienie tajemnicy handlowej i brak jest zrozumiałych dowodów co do potencjału szkody BionTech wynikającego z znajomości dokumentów SO1a, które były objęte wymogiem jawności w rozumieniu rozstrzygającego kryterium dopuszczenia. EMA jest zobowiązana, w ramach swych obowiązków administracyjnych, udzielić skarżącemu pełnego dostępu do spornych danych bez naruszenia prawa.

2. Zarzut drugi: zaskarżona decyzja narusza, w całości lub przynajmniej w części, art. 4 ust. 2 zdanie ostatnie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w odniesieniu do istnienia nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu

Decyzja narusza prawo, ponieważ EMA odmawia przyznania SO1a interesu publicznego, pomimo tego, że w swoim sprzeciwie skarżący wskazał w sposób wystarczający na związek między charakterem prawnym SO1a a dostępem do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

- (¹) Decyzja wykonawcza Komisji C(2020) 9598 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2020 r. udzielająca na mocy rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady pozwolenia na dopuszczenie do obrotu „Comirnaty – Szczepionka mRNA przeciw COVID-19 (ze zmodyfikowanymi nukleozydami)”, produktu leczniczego stosowanego u ludzi.
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2022 r. – Austria/Komisja

(Sprawa T-625/22)

(2023/C 24/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciel: A. Posch, M. Klamert i F. Koppensteiner oraz S. Lünenbürger, K. Reiter i M. Kottmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi szesnaście zarzutów. Pierwsze osiem dotyczą energii jądrowej, osiem dalszych – gazu kopalnego.

Zarzuty dotyczące energii jądrowej

1. Zarzut pierwszy: Komisja przyjmując zaskarżone rozporządzenie naruszyła zasady i normy proceduralne wynikające z rozporządzenia (UE) 2020/852 (¹) oraz porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa. Ocena skutków i konsultacje społeczne zostały błędnie pominięte. Grupa ekspertów z państw członkowskich i Platforma nie uczestniczyli w wystarczającym stopniu. Ponadto zabrakło wymaganej przez art. 6 ust. 4 Europejskiego prawa o klimacie oceny zgodności zaskarżonego rozporządzenia z celami tego aktu.
2. Zarzut drugi: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852. Przepis ten ma zastosowanie od samego początku jedynie do działalności przejściowej o wysokiej emisji CO₂ i z tego względu nie obejmuje energii jądrowej o niskiej emisji CO₂. W każdym razie energia jądrowa nie spełnia szczególnych wymogów z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852. Zaskarżone rozporządzenie jest w tym zakresie co najmniej obciążone brakiem badania i brakiem uzasadnienia. W tym zakresie narusza również art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności wynikającą z prawa pierwotnego.
3. Zarzut trzeci: Klasyfikacja energii jądrowej jako zrównoważonej pod względem środowiskowym narusza kryterium DNSH wynikające z art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności wynikającą z prawa pierwotnego. Komisja nie spełnia poziomu ochrony wymaganego przez rozporządzenie (UE) 2020/852 oraz

wymogów dowodowych. Pomija ona ryzyko znacznego pogorszenia stanu kilku chronionych celów środowiskowych w wyniku poważnych awarii reaktorów i wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych. Nie można również z wystarczającą pewnością wykluczyć znacznego pogorszenia celu środowiskowego, jakim jest dostosowanie do zmian klimatu. Ponadto naruszony jest wymóg analizy cyklu życia. Zaskarżone rozporządzenie jest co najmniej dotknięte brakami w zakresie badania i uzasadnienia w odniesieniu do wyżej wymienionych punktów

4. Zarzut czwarty: Techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione w zaskarżonym rozporządzeniu nie są w stanie wykluczyć poważnego naruszenia celów środowiskowych. Techniczne kryteria kwalifikacji stanowią naruszenie kryterium DNSH z art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wynikającą z prawa pierwotnego zasadę ostrożności. Również w tym zakresie poziom ochrony i wymogi w zakresie weryfikacji są pominięte, nie tylko w odniesieniu do poważnych awarii reaktorów i wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych, ale także w odniesieniu do normalnej eksploatacji. Nie można z wystarczającą pewnością wykluczyć znacznego uszczerbku dla celu środowiskowego, jakim jest adaptacja do zmian klimatu. Ponadto techniczne kryteria kwalifikacji przewidziane w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia są niższe od kryteriów zawartych w załączniku I, co nie jest w żaden sposób uzasadnione. W odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, zaskarżone rozporządzenie jest co najmniej obarczone brakami w zakresie badania i uzasadnienia.
5. Zarzut piąty: W zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie kwalifikuje energię jądrową jako istotny wkład w dostosowanie do zmian klimatu, narusza ono art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności.
6. Zarzut szósty: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia (UE) 2020/852. Techniczne kryteria kwalifikacji nie spełniają wymogu zwykłej stosowalności i sprawdzalności.
7. Zarzut siódmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza cel rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wymóg zachowania jego praktycznej skuteczności ze względu na fragmentację rynku nieodłącznie związaną z klasyfikacją energii jądrowej jako zrównoważonej środowiskowo.
8. Zarzut ósmy: Wykładnia, na której oparte zostało zaskarżone rozporządzenie (UE) 2020/852, w myśl której prawodawca Unii pozostawił kwestię otwartą i pozostawił ją Komisji, narusza zastrzeżenie istotności wynikające z art. 290 TFUE. Wymaga ono podjęcia przez samego prawodawcę Unii decyzji o włączeniu energii jądrowej do taksonomii. Prawodawca unijny zastosował się do tego i wykluczył klasyfikację energii jądrowej jako zrównoważonej ekologicznie.

Zarzuty dotyczące gazu kopalnego

9. Zarzut pierwszy: W odniesieniu do działalności gospodarczej dotyczącej gazu kopalnego skarżąca podnosi, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja naruszyła zasady i reguły proceduralne wynikające z rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa. Wywody dotyczące energii jądrowej stosuje się odpowiednio.
10. Zarzut drugi: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wynikającą z prawa pierwotnego zasadę ostrożności, przynajmniej w zakresie, w jakim przewiduje wartości progowe 270 g CO₂ eq na kWh i 550 kg CO₂ eq na kWh rocznie uśrednione w okresie 20 lat dla działań związanych z gazem kopalnym. Zaskarżone rozporządzenie opiera się na niedozwolonym złagodzeniu warunku, że nie powinna istnieć technologicznie i ekonomicznie wykonalna alternatywa dla działań przejściowych w rozumieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852. Ponadto progę ta są niezgodne z celem 1,5 °C określonym w paryskim porozumieniu klimatycznym oraz celami klimatycznymi Unii. Ponieważ wartości progowe są powiązane jedynie z bezpośrednimi emisjami gazów cieplarnianych, wymóg analizy cyklu życia jest również naruszony. Progę te nie odpowiadają również najlepszym wynikom sektora lub przemysłu, utrudniają rozwój alternatyw niskoemisyjnych CO₂ i prowadzą do niedopuszczalnego efektu blokady. Zaskarżone rozporządzenie jest w tym zakresie co najmniej obarczone brakami w analizie i w uzasadnieniu.
11. Zarzut trzeci: Włączenie limitów na poziomie 270 g i 550 kg do zaskarżonego rozporządzenia stanowi naruszenie wymogu neutralności technologicznej ustanowionego w art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasady niedyskryminacji.

12. Zarzut czwarty: Zaskarżone rozporządzenie narusza kryterium DNSH ustanowione w art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności wynikającą z prawa pierwotnego. Limity na poziomie 270 g i 550 kg nie tylko nie przyczyniają się w istotny sposób do ochrony klimatu, ale wręcz znacznie ją pogarszają.
13. Zarzut piąty: W zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie kwalifikuje gaz kopalny jako istotny wkład w dostosowanie do zmian klimatu, narusza ono art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności.
14. Zarzut szósty: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (UE) 2020/852. Wobec rosnącej presji gospodarczej w odniesieniu do gazu kopalnego jako źródła energii, jego włączenie do taksonomii wiąże się z co najmniej znacznym ryzykiem stworzenia bezwartościowych aktywów.
15. Zarzut siódmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia (UE) 2020/852. Techniczne kryteria kwalifikacji nie spełniają wymogu zwykłej stosowalności i sprawdzalności.
16. Zarzut ósmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza cel rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wymóg zachowania jego praktycznej skuteczności ze względu na fragmentację rynku nieodłącznie związaną z klasyfikacją gazu kopalnego jako zrównoważonego środowiskowo.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – Repasi/Komisja

(Sprawa T-628/22)

(2023/C 24/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: René Repasi (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.-G. Kamann i D. Fouquet, a także Prof. F. Kainer i Prof. M. Nettesheim)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 15 lipca 2022 r., L 188, s. 1;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi jeden zarzut.

Skarżący utrzymuje, że rozporządzenie delegowane (UE) 2022/1214 narusza art. 290 ust. 1 akapit drugi TFUE w związku z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 TUE, skonkretyzowane poprzez prawa do uczestnictwa w pracach parlamentarnych przysługujące skarżącemu na mocy prawa wtórnego, a w szczególności na podstawie art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, art. 2 lit. f) statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a także art. 177 i art. 218 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego.

Skarżący twierdzi, że z posiadanym przezeń statusem posła do Parlamentu Europejskiego związane jest indywidualne prawo do uczestnictwa w prawidłowej procedurze legislacyjnej wynikające z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 TUE, skonkretyzowanych poprzez prawa do uczestnictwa w pracach parlamentarnych przysługujące skarżącemu na mocy prawa wtórnego, a w szczególności na podstawie art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, art. 2 lit. f) statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a także art. 177 i art. 218 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Przyjmując zaskarżone rozporządzenie delegowane na podstawie art. 290 TFUE, zamiast wszcząć zwykłą procedurę prawodawczą, która w istocie ma zastosowanie na podstawie art. 290 TFUE, Komisja Europejska naruszyła nie tylko instytucjonalną kompetencję prawodawczą Parlamentu Europejskiego na podstawie art. 14 ust. 1 TUE oraz art. 289 i 294 TFUE, jak też zasadę równowagi instytucjonalnej przewidzianą w art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze TUE, ale także indywidualne prawo skarżącego do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej w sposób bezpośredni i indywidualny. Członek Parlamentu Europejskiego może zaskarżać przed sądami, w drodze skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, naruszenia systemu podziału kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych czy nadużycia władzy przez inne instytucje Unii, w zakresie, w jakim dotyczą one jego prawa do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej, aby doprowadzić do zaangażowania w sprawę Parlamentu Europejskiego.

Zakwalifikowanie wytwarzania energii z kopalnego gazu ziemnego i energii jądrowej jako zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. stanowi – niezależnie od stanowiska politycznego – silnie upolityczniony, a tym samym zasadniczy aspekt dziedziny ułatwiania zrównoważonych inwestycji, który zgodnie z art. 290 ust. 1 akapit 2 TFUE jest zastrzeżony dla aktu prawodawczego na podstawie art. 289 TFUE. Przyjmując rozporządzenie delegowane, Komisja – niezależnie od kwestii materialnej legalności owego rozporządzenia – wykroczyła poza zakres swych kompetencji z naruszeniem zasady równowagi instytucjonalnej przewidzianej w art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze TUE. Jednocześnie naruszono kompetencję prawodawczą Parlamentu Europejskiego i demokratyczne prawa parlamentarne skarżącego do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – ZR/EUIPO

(Sprawa T-634/22)

(2023/C 24/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZR (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego EUIPO z dnia 14 grudnia 2021 r., doręczonej tego samego dnia, informującej stronę skarżącą o zapłacie na jej rzecz kwoty 5 000 EUR w wykonaniu wyroku Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. w sprawie T-610/18 ZR/EUIPO;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego zarządu EUIPO z dnia 28 czerwca 2022 r., doręczonej tego samego dnia, oddalającej zażalenie wniesione na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej na decyzję z dnia 14 grudnia 2021 r.;
- zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody majątkowe i krzywdę; oraz
- zasądzenie zwrotu wszystkich kosztów poniesionych w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE i zasady równego traktowania, ustanowionej w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do strony skarżącej w stosunku do innych kandydatów, którzy uczestniczyli w postępowaniu w sprawie naboru.

Kwoty 5 000 EUR nie można uznać za stawiającą skarżącego w takiej samej sytuacji jak innych kandydatów, którzy w wyniku naruszenia tej zasady zostali umieszczeni na liście rezerwy kadrowej lub otrzymali korzystniejsze odszkodowanie i zadośćuczynienie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony/prawa do sądu, ustanowionych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz zasad dobrej administracji, obowiązku dbałości o dobro urzędnika oraz obowiązku uzasadnienia, ustanowionych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Co się tyczy naruszenia prawa do obrony/prawa do sądu, odmowa rozważenia przez stronę pozwaną możliwości dokonania przelewu jest spowodowana wyłącznie skorzystaniem przez stronę skarżącą z prawa do odwołania. Samo wniesienie odwołania przez stronę skarżącą nie może zostać uznane za ważne uzasadnienie odmowy prawidłowego wykonania przez administrację wyroku w sprawie T-610/18, ZR/EUIPO;

W odniesieniu do naruszenia zasad dobrej administracji, obowiązku dbałości o dobro urzędnika i obowiązku uzasadnienia:

- po pierwsze, strona pozwana nie wzięła pod uwagę wszystkich czynników mogących wpłynąć na jej decyzję, ponieważ odrzuciła możliwość skorzystania z jakiegokolwiek opcji dostępnej z prawnego punktu widzenia, zaś wszelkie opcje alternatywne zignorowała;
- po drugie, wymiana pism ze stroną pozwaną dotycząca tylko jednej z opcji rozważanych przez administrację nie może zostać uznana za kompleksowy dialog mający na celu znalezienie sprawiedliwego rozwiązania.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2022 r. – van der Linde/EIOD

(Sprawa T-678/22)

(2023/C 24/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frank van der Linde (Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat C. Forget)

Strona pozwana: Europejski Inspektor Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji (¹) w zakresie, w jakim EIOD nakazuje Europołowi udzielenie skarżącemu dostępu do wszystkich dotyczących go danych na podstawie art. 36 ust. 2 rozporządzenia 2022/991 (²);
- w pozostałym zakresie, stwierdzenie nieważności decyzji EIOD w zakresie w jakim nie zapewnia ona skarżącemu dostatecznych gwarancji z uwagi na to że nie przewiduje ona żadnego terminu do którego musi zostać wykonana, żadnej kary pieniężnej oraz nie przewiduje żadnych dostatecznych sankcji w odniesieniu do Europołu, tym samym de facto pozbawia skarżącego prawa dostępu do prawa do skutecznej ochrony sądowej w rozumieniu art. 8 i 47 Karty;
- alternatywnie, zasądzenie na rzecz skarżącego zapłaty 1 EUR za krzywdę niematerialną;
- w każdym razie, nakazanie EIOD zapłaty kosztów postępowania w kwocie wyszczególnionej przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca powołuje się na zarzut naruszenia art. 8 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- (¹) Decyzja Europejskiego Inspektora Ochrony Danych w sprawie dotyczącej skargi 2020–0908 przeciwko Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) z dnia 8 września 2022 r.
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/991 z dnia 8 czerwca 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/794 w odniesieniu do współpracy Europolu z podmiotami prywatnymi, przetwarzania danych osobowych przez Europol w celu wspierania postępowań przygotowawczych oraz roli Europolu w zakresie badań naukowych i innowacji (Dz.U. 2022 L 169, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-681/22)

(2023/C 24/63)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: A. Gavela Llopis i M.J. Ruiz Sánchez, przedstawiciele)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/1614 (¹) z dnia 15 września 2022 r. określającego istniejące obszary połowów głębinowych oraz ustanawiające wykaz obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich w zakresie dotyczącym ustanowienia wykazu obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich, określonego w art. 2 oraz w załączniku II do tego rozporządzenia;
- incydentalnie, stwierdzenie nieważności art. 9 ust. 6 i 9 rozporządzenia 2016/2336 (²) zgodnie z art. 277 TFUE;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia tego, że rozporządzenie wykonawcze 2022/1614 w zakresie, w jakim ustanawia wykaz obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich stanowi naruszenie rozporządzenia podstawowego i zasady proporcjonalności:

— W tym zakresie Królestwo Hiszpanii wskazuje, że:

- 1) pominięcie analizy wpływu narzędzi połowowych stałych w połowach dalekomorskich narusza rozporządzenie podstawowe i zasadę proporcjonalności;
- 2) ustanowienie obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich stanowi naruszenie rozporządzenia podstawowego i zasady proporcjonalności.

2. Zarzut drugi dotyczący zarzutu niezgodności z prawem art. 9 ust. 6 i 9 rozporządzenia 2016/2336:

— W tym zakresie Królestwo Hiszpanii wskazuje, że:

- 1) odesłanie do aktu wykonawczego w celu uzupełnienia istotnych elementów rozporządzenia 2016/2336 narusza art. 291 TFUE;

- 2) Powszechny zakaz połowów z użyciem narzędzi przydennych na wszystkich obszarach, na których stwierdzono istnienie wrażliwych ekosystemów morskich lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia, narusza przepisy wspólnej polityki rybołówstwa i zasadę proporcjonalności.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/1614 z dnia 15 września 2022 r. określające istniejące obszary połowów głębinowych oraz ustanawiające wykaz obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich (Dz.U. 2016 L 352, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2336 z dnia 14 grudnia 2016 r. ustanawiające szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębokowodnych w północno-wschodnim Atlantyku i przepisy dotyczące połowów w wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 2347/2002 (Dz.U. 2016, L 354, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Newalliance/Komisja

(Sprawa T-683/22)

(2023/C 24/64)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Newalliance Comércio Internacional, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Norwood/Komisja

(Sprawa T-684/22)

(2023/C 24/65)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Norwood – Trading e Serviços, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Lycatelcom/Komisja**(Sprawa T-685/22)**

(2023/C 24/66)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Lycatelcom, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Kingbird/Komisja**(Sprawa T-686/22)**

(2023/C 24/67)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Kingbird – Consultores e Serviços, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Standbycom/Komisja**(Sprawa T-687/22)**

(2023/C 24/68)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Standbycom, Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r. – Kiana/Komisja**(Sprawa T-690/22)**

(2023/C 24/69)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Kiana, Lda (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Dabrezco Internacional/Komisja**(Sprawa T-692/22)**

(2023/C 24/70)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Dabrezco Internacional, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Hilza/Komisja**(Sprawa T-693/22)**

(2023/C 24/71)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Hilza – Pharmaceuticals, Sociedade Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Khayamedia/Komisja**(Sprawa T-695/22)**

(2023/C 24/72)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Khayamedia Comércio Internacional de Eventos Desportivos, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Fratelli Cosulich/Komisja**(Sprawa T-696/22)**

(2023/C 24/73)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Fratelli Cosulich, Unipessoal, SA (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Ommiacrest/Komisja**(Sprawa T-697/22)**

(2023/C 24/74)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Ommiacrest Trading, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (ex 2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Swan Lake/Komisja**(Sprawa T-698/22)**

(2023/C 24/75)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Swan Lake Serviços e Consultores, Sociedade Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Seamist/Komisja**(Sprawa T-699/22)**

(2023/C 24/76)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Seamist, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Pamastock Investments/Komisja**(Sprawa T-701/22)**

(2023/C 24/77)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Pamastock Investments, SA (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – TA/Komisja

(Sprawa T-702/22)

(2023/C 24/78)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: TA (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji z powodu braku uzasadnienia lub w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do beneficjentów z tego powodu, iż posiadali oni pracowników nie zamieszkałych w regionie peryferyjnym lub że uzyskali przychody, których źródłem były płatności, poza regionem peryferyjnym;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Zarzut drugi dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych i prawnych w zaskarżonej decyzji, ponieważ uznano za niezgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 TFUE korzyści przyznane spółkom, które miały siedzibę w regionie, ale utrzymywały stosunki z zagranicą.

Zarzut trzeci dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych i prawnych w zaskarżonej decyzji, ponieważ uznano za niezgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 TFUE korzyści przyznane spółkom, które miały siedzibę w regionie, ale utrzymywały stosunki zatrudnienia z pracownikami, którzy nie przebywali na stałe w regionie peryferyjnym.

Zarzut czwarty dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych i prawnych w zaskarżonej decyzji, ponieważ uznano za niezgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 TFUE korzyści przyznane spółkom, które nie przekraczają ograniczeń ilościowych przewidzianych w Wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007 i w ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń grupowych z 2014 r.

Zarzut piąty dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej dotyczących pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i zgodności z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Everblacks Towage/Komisja

(Sprawa T-703/22)

(2023/C 24/79)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Everblacks Towage – Serviços Marítimos, Sociedade Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi sześć zarzutów, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Poppysle/Komisja

(Sprawa T-704/22)

(2023/C 24/80)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Poppysle – Comércio Internacional e Serviços, Sociedade Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi sześć zarzutów, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2022 r. – Illumina/Komisja**(Sprawa T-709/22)**

(2023/C 24/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Illumina, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Beard, B. Cullen i J. Holmes, Barristers, oraz F. González Díaz, M. Siragusa, G. Rizza, N. Latronico i L. Bitsakou, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2022) 6454 final z dnia 6 września 2022 r. uznającej koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG (sprawa M.10188 – ILLUMINA/ GRAIL;
- obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy nie zbadała, czy transakcja jest objęta terytorialnym zakresem stosowania rozporządzenia UE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw oraz uznała się za właściwą do zbadania i zakazania tej transakcji bez zweryfikowania, czy ma ona niezbędny związek z EOG i czy może w sposób przewidywalny wywołać bezpośrednie i istotne skutki w EOG;
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony, gdy nie wystosowała uzupełniającego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Komisja uzupełniła w znacznym stopniu zarzut dotyczący tego, że skarżąca będzie miała zdolność i motywację do wykluczenia domniemanych konkurentów spółki GRAIL, wprowadzając w szczególności analizę ilościową w pierwszym piśmie zawierającym opis stanu faktycznego;
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu zgodnie z zasadą wysokiego prawdopodobieństwa lub zasadą równowagi prawdopodobieństwa.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, przyjmując definicję rynków właściwych, która a) wprowadza sztuczne rozróżnienie pomiędzy etapami rozwoju i wprowadzania do obrotu testów wczesnego wykrywania nowotworów (ECD) opartych na technice NGS, b) uznaje substytucyjność pomiędzy różnymi testami ECD, DAC i MRD opartymi na technice NGS na domniemanym etapie rozwoju oraz c) uznaje substytucyjność w zakresie innowacji pomiędzy testami wczesnego wykrywania wielu nowotworów opartymi na technice NGS (test Galleri spółki GRAIL) a testami wczesnego wykrywania pojedynczych nowotworów;
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, gdy nie rozpatrzyła otwartej oferty jako części stanu faktycznego wynikającego z transakcji w ramach oceny domniemanej zdolności lub motywacji skarżącej do stosowania strategii zamknięcia dostępu do czynników produkcji, jak również efektywności i skutków transakcji w zakresie skutecznej konkurencji;
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, gdy stwierdziła, iż transakcja doprowadzi do tego, że Illumina będzie miała zdolność do wykluczenia;
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, gdy stwierdziła, iż Illumina będzie miała motywację do wykluczenia;

8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, gdy stwierdziła, iż transakcja będzie miała bezpośredni i niekorzystny wpływ na skuteczną konkurencję w sześciu odnośnych państwach lub w EOG;
9. Zarzut dziewiąty dotyczy tego, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, gdy oddaliła twierdzenia stron, że transakcja przyspieszy wprowadzenie testu Galleri na rynek w EOG o co najmniej pięć lat i uratuje życie tysiącom osób oraz że internalizacja marży spółki Illumina przy sprzedaży systemów NGS spółce GRAIL wyeliminuje podwójną marżę i doprowadzi do znacznych oszczędności dla krajowych systemów opieki zdrowotnej i podatników w państwach członkowskich poprzez obniżenie kosztów leczenia nowotworów. Wbrew twierdzeniom Komisji wszystkie korzyści wynikające z transakcji wiązałyby się z połączeniem, byłyby możliwe do sprawdzenia i przyniosłyby korzyści konsumentom;
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błędy dotyczące okoliczności faktycznych i błędy w ocenie, gdy odrzuciła przedstawiony przez spółkę Illumina kompleksowy pakiet środków zaradczych, który obejmował nie tylko ofertę, ale także zobowiązanie do udzielenia licencji, zobowiązanie do zrzeczenia się prawa do egzekwowania nakazów oraz zobowiązanie do newszczymania sporów patentowych, które to środki ułatwiłyby konkurentom spółki Illumina wejście na rynek wyższego szczebla i ekspansję.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Nutmark/Komisja

(Sprawa T-714/22)

(2023/C 24/82)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Nutmark Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci P. Vidal Matos i F. Lança Martins)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie programu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – System III (notyfikowanej jako dokument nr C(2020) 8550) (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia prawa poprzez błędne określenie systemu odniesienia z naruszeniem art. 4 ust. 2 TUE oraz art. 107 ust. 1 i art. 263 TFUE.

Zarzut drugi, dotyczy naruszenia prawa polegającego na braku wykazania, że System III Zona Franca da Madeira (strefy wolnego handlu Madery) stanowi odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, który wprowadza różnicowanie pomiędzy podmiotami gospodarczymi znajdującymi się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej, z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE.

Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia prawa jakiego Komisja dopuściła się w ramach oceny spełnienia istotnych wymogów prawidłowego wdrożenia Systemu III Zona Franca da Madeira (strefy wolnego handlu Madery), ponieważ Republika Portugalska przyjęła w tym celu kryteria zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE.

Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia prawa polegającego na naruszeniu zasad pewności prawa i bezpieczeństwa prawnego chronionych art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE.

Zarzut piąty, dotyczy naruszenia prawa do własności prywatnej chronionego w art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do Europejskiej konwencji praw człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Piamark/Komisja**(Sprawa T-715/22)**

(2023/C 24/83)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Piamark, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci P. Vidal Matos i F. Lança Martins)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie programu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – System III (notyfikowanej jako dokument nr C(2020) 8550) (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia prawa poprzez błędne określenie systemu odniesienia, z pominięciem suwerenności Republiki Portugalskiej w zakresie ustanawiania kryteriów dostępu do Systemu III Zona Franca da Madeira, a także kryteriów kontroli przestrzegania tych wymogów, z naruszeniem art. 4 ust. 2 TUE oraz art. 107 ust. 1 i art. 263 TFUE.

Zarzut drugi, dotyczy naruszenia prawa jakiego Komisja dopuściła się w ramach oceny spełnienia istotnych wymogów prawidłowego wdrożenia Systemu III Zona Franca da Madeira (strefy wolnego handlu Madery), ponieważ Republika Portugalska przyjęła w tym celu kryteria zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE.

Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia prawa ze względu na niedopełnienie obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, ponieważ nie wykazano, że System III Zona Franca da Madeira (strefy wolnego handlu Madery), może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję, co stanowi naruszenie art. 107 ust. 1, art. 263 i art. 296 akapit drugi TFUE.

Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia prawa polegającego na naruszeniu zasad pewności prawa i bezpieczeństwa prawnego chronionych art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE.

Zarzut piąty, dotyczy naruszenia prawa do własności prywatnej chronionego art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do Europejskiej konwencji praw człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Eutelsat Madeira/Komisja**(Sprawa T-718/22)**

(2023/C 24/84)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Eutelsat Madeira, Unipessoal Lda (Zona Franca da Madeira) (Caniçal, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci R. Bordalo Junqueiro, J.P. Lampreia, R.F. Costa i P.G. Marques)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona skarżąca ma interes prawny we wniesieniu niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE;
- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności za wniesioną prawidłowo i dopuszczalną na podstawie art. 263 TFUE;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 264 TFUE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania sądowego oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie programu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – System III (notyfikowanej jako dokument nr C(2020) 8550) (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia.

Zarzut drugi, dotyczy naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja zmienia warunki – zatwierdzonego i konsekwentnie stosowanego od kilkudziesięciu lat – systemu pomocy.

Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia zasad niedyskryminacji i równego traktowania, ponieważ zaskarżona decyzja w jednakowy sposób traktuje beneficjentów, którzy przyczynili się i tych, którzy nie przyczynili się do realizacji celów Systemu III.

Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia prawa jakiego Komisja dopuściła się w ramach oceny Systemu III Zona Franca da Madeira (strefy wolnego handlu Madery) z decyzją Komisji C(2007) 3037 final i wytycznymi w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2022 r. – AFG/Komisja**(Sprawa T-722/22)**

(2023/C 24/85)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: AFG SA (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci S. Estima Martins, F. Castro Guedes i L. Seifert Guincho)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4, 5 i 6 decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie programu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – System III (notyfikowanej jako dokument nr C(2020) 8550) (Dz.U. 2022, L 217, s. 49);
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia prawa w zakresie w jakim sporny środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ Komisja błędnie uznała, że system pomocy stanowi środek o charakterze selektywnym, oraz naruszenia obowiązku uzasadniania chronionego art. 296 TFUE w odniesieniu do analizy kryterium selektywności.

Zarzut drugi, zgodnie z którym System III Zona Franca da Madeira (strefy wolnego handlu Madery) został wdrożony zgodnie z decyzjami Komisji z 2007 r. i 2013 r. oraz normami ustanowionymi art. 107 i 108 TFUE.

Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia ogólnych zasad prawa Unii, w szczególności zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2022 r. – Sonasurf Internacional i in./Komisja

(Sprawa T-723/22)

(2023/C 24/86)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Sonasurf Internacional – Shipping Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia), Mastshipping – Shipping, Sociedade Unipessoal Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal), Latin Quarter – Serviços Marítimos Internacionais Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal) (przedstawiciele: R. Bordalo Junqueiro, S. Fernandes de Almeida, R.F. Costa e P. G. Marques, advogados) (przedstawiciele: adwokaci R. Bordalo Junqueiro, S. Fernandes de Almeida, R.F. Costa e P. G. Marques)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona skarżąca ma interes prawny we wniesieniu niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE;
- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności za wniesioną prawidłowo i dopuszczalną na podstawie art. 263 TFUE;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 264 TFUE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania sądowego oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie programu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – System III (notyfikowanej jako dokument nr C(2020) 8550) (Dz.U. 2022, L 217, s. 49), strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które co do zasady są identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T 718/22, Eutelsat Madeira/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2022 r. – Odeon Cinemas Holdings/EUIPO – Academy of Motion Picture Arts and Sciences (OSCAR)

(Sprawa T-727/22)

(2023/C 24/87)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Odeon Cinemas Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat L. Axel Karnø Søndergaard)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Academy of Motion Picture Arts and Sciences (Beverly Hills, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „OSCAR” – unijny znak towarowy nr 2 931 038

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 września 2022 r. w sprawie R 1841/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2022 r. – Industrias Lácteas Asturianas/EUIPO – Qingdao United Dairy (NAMLAC)

(Sprawa T-728/22)

(2023/C 24/88)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Industrias Lácteas Asturianas, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: J.C. Riera Blanco)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Qingdao United Dairy Co. Ltd (Qingdao, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy NAMLAC – zgłoszenie nr 18 126 515

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 września 2022 r. w sprawie R 1563/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2022 r. – Complejo Agrícola Las Lomas/Komisja

(Sprawa T-729/22)

(2023/C 24/89)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Complejo Agrícola Las Lomas, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Sedano Lorenzo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności i odstąpienie od stosowania pkt 4.1.8 planu strategicznego Hiszpanii dla WPR na lata 2023–2027 zatwierdzonego decyzją wykonawczą Komisji z dnia 31 sierpnia 2022 r. zatwierdzającą wspomniany plan strategiczny Hiszpanii dla WPR na lata 2023–2027 w odniesieniu do unijnego wsparcia finansowanego z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, w którym to pkt wprowadzono pułap w wysokości 200 000 EUR dla podstawowego wsparcia dochodów, jakie ma otrzymać każdy rolnik (zwanego dalej „środkiem”).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 17 rozporządzenia (UE) 2021/2115 ustanawiającego przepisy dotyczące wsparcia krajowych planów strategicznych WPR oraz uchylającego rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013.

— W rozporządzeniu (UE) 2021/2115 umożliwiono państwom członkowskim określenie, które interwencje spośród określonych w rozdziałach II, III i IV tytułu II najlepiej odpowiadają konkretnym potrzebom i w jaki sposób je formułować. Zaskarżona decyzja obejmuje jednakże interwencję odmienną od przewidzianych we wspomnianym artykule, co jest równoznaczne z przekroczeniem przez Komisję uprawnień przyznanych jej w rozporządzeniu (UE) 2021/2115.

2. Zarzut drugi dotyczący całkowitego braku analizy i oceny skutków niekrytycznego pułapu wynoszącego 200 000 EUR dla podstawowego wsparcia dochodów WPR.
 - Nie dokonano żadnej oceny wpływu tego środka w trakcie procedury przyjęcia zaskarżonej decyzji ani na hiszpańskim szczeblu krajowym, ani na szczeblu europejskim. Gdyby dokonano chociaż wstępnego przeglądu, wykazano by, że środek jest niezgodny z celami WPR wskazanymi w art. 5 i 6 rozporządzenia (UE) 2021/2115.
3. Zarzut trzeci, dotyczący zakłócenia na jednolitym rynku i zakłócenia konkurencji na niekorzyść hiszpańskich rolników.
 - Zaskarżona decyzja prowadzi do poważnego i nieuzasadnionego zakłócenia na rynku wewnętrznym, a także rozdrobnienia WPR w jednym z jej kluczowych mechanizmów. Środek ten stawia bowiem hiszpańskich rolników w gorszej sytuacji niż ich europejskich odpowiedników.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
 - Skarżący twierdzi, że środek narusza zasadę proporcjonalności w zakresie, w jakim nie jest odpowiedni ani konieczny do osiągnięcia zamierzonego celu oraz stanowi nadmierne i nieuzasadnione poświęcenie dla właścicieli gospodarstw i ich pracowników, którego nie równoważy potrzeba wynikająca z nadrzędnego interesu publicznego⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. 2021, L 435, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Kozitsyn / Rada

(Sprawa T-731/22)

(2023/C 24/90)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Andrey Anatolyevich Kozitsyn (Verkhnyaya Pyshma, Rosja) (przedstawiciel: adwokat J. Grand d'Esnon)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r.⁽¹⁾, co się tyczy M. Kozitsyna, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r.⁽²⁾, co się tyczy M. Kozitsyna;

i w związku z powyższym,

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB oraz art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014; i

- odstąpienie od stosowania tych przepisów ze względu na ich niezgodność z prawem lub co najmniej stwierdzenie niezgodności z prawem stosowania tych przepisów do M. Kozitsyna;

w każdym wypadku,

- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania zgodnie z art. 140 lit. b) regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi osiem zarzutów, które są co do zasady identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-234/22, Ismailova/Rada, lub do nich podobne.

- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Deripaska/Rada

(Sprawa T-732/22)

(2023/C 24/91)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Oleg Vladimirovich Deripaska (Khutor Sokolsky, Rosja) (przedstawiciele: adwokat T. Bontinck)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. (¹), w zakresie, w jakim postanowiono w niej, że decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r., zmieniona decyzją (WPZiB) 2022/582 z dnia 8 kwietnia 2022 r., którą włączono nazwisko skarżącego do załącznika do decyzji 2014/145, ma obowiązywać do dnia 15 marca 2023 r.;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. (²), w zakresie, w jakim utrzymano w nim nazwisko skarżącego w wykazie widniejącym w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r.;
- zasądzenie od Rady tymczasowo kwoty 1 000 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego.
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej i obowiązku uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do uzasadnienia przedstawionego przez Radę.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i praw podstawowych.

(¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Khudaynatov/Rada**(Sprawa T-733/22)**

(2023/C 24/92)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Eduard Yurevich Khudaynatov (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, D. Rovetta i M. Moretto)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim postanowiono w niej, że decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r., zmieniona decyzją (WPZiB) 2022/883 z dnia 3 czerwca 2022 r., którą włączono nazwisko skarżącego do załącznika decyzji 2014/145, ma obowiązywać do dnia 15 marca 2023 r.;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. ⁽²⁾ w zakresie, w jakim utrzymano w nim nazwisko skarżącego w wykazie widniejącym w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r.; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty, które są zasadniczo identyczne z zarzutami wysuwanymi w sprawie T-732/22 Deripaska/Rada lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Pumpyanskiy / Rada**(Sprawa T-734/22)**

(2023/C 24/93)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alexander Dmitrievich Pumpyanskiy (Genewa, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, A. Guillerme i L. Burguin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. ⁽¹⁾. w zakresie, w jakim utrzymano w niej nazwisko skarżącego pod nr 719 załącznika do tej decyzji;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r.^(?) w zakresie, w jakim utrzymano w nim nazwisko skarżącego pod nr 719 załącznika I do tego rozporządzenia;
- nakazanie Radzie zapłaty kwoty 100 000 EUR, tymczasowo, tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną skarżącemu krzywdę, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej i obowiązku uzasadnienia.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i praw podstawowych.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i zasady równego traktowania.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Falqui/Parlament

(Sprawa T-735/22)

(2023/C 24/94)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Enrico Falqui (Florencja, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Sorrentino i A. Sandulli)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu nr D310275 z dnia 26 września 2022 r. wydanego przez Dyрекcję Generalną ds. Finansów – Dyrekcja ds. Uprawnień Finansowych i Socjalnych Posłów – Dział Wynagrodzeń i Uprawnień Socjalnych Posłów – II kierownik działu;
- stwierdzenie nieważności komunikatu nr D307559 z dnia 4 lipca 2022 r. Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego – Dyrekcja ds. Uprawnień Finansowych i Socjalnych Posłów – Dział Wynagrodzeń i Uprawnień Socjalnych Posłów;
- podjęcie wszelkich niezbędnych środków w celu ochrony praw skarżącego,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego kwot nienależnie potrąconych w toku postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego”.

- W tym względzie podnoszone jest, że zgodnie z art. 75 ust. 2 decyzji z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego prawa emerytalne uzyskane przed dniem wejścia w życie Statutu „stanowią prawa nabyte”, dlatego obowiązujące wcześniej odesłanie do przepisów krajowych przewidziane w przepisach dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego należy uznać za odesłanie materialne (do przepisów obowiązujących w owym momencie), gdyż prawa emerytalne nabyte przez byłych posłów europejskich przed dniem wejścia w życie Statutu nie mogą być zmienione na mocy przepisów wprowadzonych później.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Parlament Europejski bezprawnie zastosował przepisy krajowe sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa Unii, a w szczególności z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Naruszenie zasady pierwszeństwa prawa Unii.
- W tym względzie podnoszone jest, że Parlament Europejski, stosując automatycznie wobec byłych posłów wybranych we Włoszech przed wejściem w życie Statutu każde ponowne obliczenie emerytur zatwierdzone ex post przez włoską Izbę Deputowanych, naraża ich na stałą niepewność co do ich traktowania w zakresie świadczeń emerytalnych, co jest sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa Unii, a w szczególności z zasadami proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Campofrio Food Group /EUIPO – Ceriotti Holding (SNACK MI)

(Sprawa T-736/22)

(2023/C 24/95)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Campofrio Food Group, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Erdozain López i M. Del Río Aragón)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ceriotti Holding SA (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „SNACK MI” – zgłoszenie nr 18 201 028

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 sierpnia 2022 r. w sprawie R 59/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Ceriotti Holding SA, jeśli występuje w niniejszej sprawie w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 8 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Pumpyanskaya/Rada**(Sprawa T-737/22)**

(2023/C 24/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Galina Evgenyevna Pumpyanskaya (Jekaterynburg, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky, P. Goeth, A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, zgodnie z art. 263, art. 275 ust. 2 i art. 277 TFUE, braku możliwości stosowania art. 2 ust. 1 akapit ostatni decyzji Rady nr 2014/145/WPZiB, zmienionej decyzją Rady nr 2022/329/WPZiB, a także art. 3 ust. 1 akapit ostatni rozporządzenia Rady (UE) 269/2014, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) 2022/330 (zwanymi dalej „spornymi kryteriami umieszczenia w wykazie”);
- Stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263 TFUE, decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi⁽¹⁾, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających⁽²⁾ (zwanymi dalej „zaskarżonymi aktami”) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej (nr wpisu 724);
- obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi, na podstawie art. 263 TFUE, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut na podstawie art. 277 TFUE, dotyczący tego, że sporne kryteria umieszczenia w wykazie pozostają w niedającej się rozwiązać sprzeczności z zasadą przewidywalności, z ustalonymi wartościami i z rządami prawa.
2. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony skarżącej.
3. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie Rady przy umieszczeniu nazwiska skarżącej w załącznikach do zaskarżonych aktów.
4. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE.
5. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącej, w szczególności naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego, miejsca zamieszkania i korespondencji, a także prawa własności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 149.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Rotenberg/Rada**(Sprawa T-738/22)**

(2023/C 24/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Igor Rotenberg (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rovetta, M. Campa, M. Moretto i V. Villante)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 ⁽¹⁾ z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 ⁽²⁾ z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających;
- stwierdzenie nieważności decyzji o pozostawieniu skarżącego w wykazie osób i podmiotów w stosunku do których stosuje się środki ograniczające, przyjętej przez Radę Unii Europejskiej pismem z dnia 16 września 2022 r., na podstawie decyzji Rady 2014/145/WPZiB ⁽³⁾, zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2022/1530 i na podstawie rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 ⁽⁴⁾, wykonanej rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2022/1529 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających;

w zakresie w jakim akty te włączają skarżącego do wykazu osób i podmiotów w stosunku do których stosuje się środki ograniczające;

- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia; naruszenia art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych; naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej i art. 47 Karty praw podstawowych.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zasad ciężaru dowodu, naruszenia kryteriów umieszczania w wykazie ustanowionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i d) oraz art. 2 ust. 1 lit. d) i f) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. i w art. 3 ust. 1 lit. d) i f) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. oba akty w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i podstawowych praw skarżącego, naruszenia podstawowych praw skarżącego do własności i wolności działalności gospodarczej oraz naruszenia art. 16 i 17 Karty praw podstawowych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022 L 239, s. 149).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022 L 239, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2014 L 78, s. 16).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014 L 78, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Rashevsky/Rada**(Sprawa T-739/22)**

(2023/C 24/98)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Vladimir Rashevsky (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky, P. Goeth, A. Egger)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263, art. 275 ust. 2 i art. 277 TFUE, art. 2 ust. 1 lit. f) i g) decyzji Rady nr 2014/145/WPZiB ⁽¹⁾, zmienionej decyzją Rady nr 2022/329/WPZiB ⁽²⁾, a także art. 3 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia Rady (UE) 269/2014 ⁽³⁾, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) 2022/330 ⁽⁴⁾ – w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego;
- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 ⁽⁵⁾ z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) 2022/1529 ⁽⁶⁾, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że zasady konstytucyjne nie umożliwiają umieszczenia w wykazie nazwisk osób takich jak skarżący.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Rada działa bezprawnie, przedłużając ważność zaskarżonej decyzji, przy czym popełniła błąd w ocenie w odniesieniu do skarżącego.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że utrzymanie umieszczenia w wykazie nazwiska skarżącego po ustąpieniu przez niego z zajmowanego stanowiska, stanowi sankcję za czyny, które nie podlegały karze w chwili, gdy ich dokonano.
4. Zarzut czwarty, dotyczący braku odpowiedniego uzasadnienia.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że nałożone środki nie mogą osiągnąć, ani nawet wesprzeć, realizacji celów zamierzonych przez Unię.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2014, L 78, s. 16).

⁽²⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 50, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014, L 78, s. 6).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 51, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Pumpyanskiy/Rada**(Sprawa T-740/22)**

(2023/C 24/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dmitry Alexandrovich Pumpyanskiy (Jekaterynburg, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky, P. Goeth, A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, zgodnie z art. 263, art. 275 ust. 2 i art. 277 TFUE, braku możliwości stosowania art. 2 ust. 1 lit. f) i g) decyzji Rady nr 2014/145/WPZiB ⁽¹⁾, zmienionej decyzją Rady nr 2022/329/WPZiB ⁽²⁾, a także art. 3 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia Rady (UE) 269/2014 ⁽³⁾, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) 2022/330 ⁽⁴⁾ (zwanym dalej „spornymi kryteriami umieszczenia w wykazie”);
- stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263 TFUE, decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 ⁽⁵⁾ z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 ⁽⁶⁾ z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego (nr wpisu 724);
- obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony skarżącego.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie Rady przy umieszczeniu nazwiska skarżącego w załącznikach do zaskarżonych aktów.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE.
4. Zarzut czwarty, dotyczący bezprawnego naruszenia praw podstawowych skarżącego, w szczególności naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego, miejsca zamieszkania i korespondencji, a także prawa własności.

Ponadto skarżący podnosi zarzut na podstawie art. 277 TFUE, dotyczący tego, że sporne kryteria umieszczenia w wykazie pozostają w niedającej się rozwiązać sprzeczności z zasadą przewidywalności, z ustalonymi wartościami i z rządami prawa.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2014, L 78, s. 16).

⁽²⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 50, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014, L 78, s. 6).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 51, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2022 r. – Ezubov/Rada**(Sprawa T-741/22)**

(2023/C 24/100)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Pavel Ezubov (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rovetta, M. Campa i V. Villante)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530⁽¹⁾ z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie, w jakim na mocy tej decyzji utrzymano nazwisko strony skarżącej w wykazie zawartym w załączniku I do decyzji 2014/145/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529⁽²⁾ z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających w zakresie, w jakim na mocy tego rozporządzenia utrzymano nazwisko strony skarżącej w wykazie zawartym w załączniku I do rozporządzenia (UE) 269/2014;
- stwierdzenie nieważności decyzji o utrzymaniu nazwiska strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi na mocy decyzji Rady 2014/145/WPZiB⁽³⁾, zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2022/1530 i rozporządzeniem Rady (UE) nr 269/2014⁽⁴⁾, wdrożonym na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, przyjętego przez Radę Unii Europejskiej pismem z dnia 15 września 2022 r.;

w zakresie, w jakim na mocy tych aktów umieszczono nazwisko strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty praw podstawowych.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, nieprzebrzegania ciężaru dowodu i naruszenia kryteriów umieszczenia w wykazach wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i d) oraz w art. 2 ust. 1 lit. d) i g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r., a także w art. 3 ust. 1 lit. d) i f) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r., które to akty prawne dotyczą środków ograniczających przyjętych w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, jak również naruszenia zasady dobrej administracji.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności oraz naruszenia praw podstawowych strony skarżącej, naruszenia praw podstawowych dotyczących prawa własności i swobody przedsiębiorczości, a także naruszenia art. 16 i 17 karty praw podstawowych.

- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1).
- (³) Decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2014, L 78, s. 16).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014, L 78, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Mazepin/Rada

(Sprawa T-742/22)

(2023/C 24/101)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dmitry Arkadievich Mazepin (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rovetta, M. Campa, M. Moretto, V. Villante, T. Marembert i A. Bass)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (¹);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (²);
- stwierdzenie nieważności decyzji o pozostawieniu skarżącego w wykazie osób i podmiotów w stosunku do których stosuje się środki ograniczające na podstawie decyzji Rady 2014/145/WPZiB (³), zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2022/1530 i na podstawie rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014, wykonanej rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2022/1529 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających,

zbiorczo zwane dalej „zaskarżonymi aktami”, w zakresie w jakim zaskarżone akty włączają skarżącego do wykazu osób i podmiotów w stosunku do których stosuje się środki ograniczające.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i oczywistego błędu w ocenie przez Radę odwołania skarżącego złożonego w dniu 31 maja 2022 r., rozpatrywanego w postępowaniu administracyjnym w sprawie wykreślenia z wykazu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia; naruszenia art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Kart praw podstawowych; naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej i art. 47 Karty praw podstawowych.

3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie; naruszenia zasad ciężaru dowodu; naruszenie kryteriów umieszczania w wykazie ustanowionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i art. 2 ust. 1 lit. a) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. i w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r., oba akty w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających.
4. Zarzut czwarty dotyczący niezgodności z prawem; naruszenia zasady proporcjonalności zgodnie z kryteriami umieszczania w wykazie ustanowionymi w art. 1 ust. 1 lit. g) i art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. i w art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r.
5. Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem; naruszenia zasady pewności prawnej przez kryteria umieszczania w wykazie ustanowione w art. 1 ust. 1 lit. g) i art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. i w art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie; naruszenia zasad ciężaru dowodu; naruszenia kryteriów umieszczania w wykazie ustanowionych w art. 1 ust. 1 lit. g) i art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. i w art. 3 ust. 1 lit. d) i g) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. oba akty w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i podstawowych praw skarżącego; naruszenia podstawowych praw skarżącego do własności i wolności działalności gospodarczej oraz naruszenia art. 16 i 17 Karty praw podstawowych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 149.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2014, L 78, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Tokareva/Rada

(Sprawa T-744/22)

(2023/C 24/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maya Tokareva (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck A. Guillerme i L. Burguin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r.⁽¹⁾, opublikowanej w dzienniku urzędowym w dniu 15 września 2022 r., w zakresie, w jakim postanowiono w niej, że decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r., zmieniona decyzją Rady (WPZiB) 2022/1272 z dnia 21 lipca 2022 r., którą włączono nazwisko skarżącej do załącznika do decyzji 2014/145, ma obowiązywać do dnia 15 marca 2023 r.;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r.⁽²⁾, w zakresie, w jakim utrzymano w nim nazwisko skarżącej na miejscu nr 1201 w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r.;

- zasądzenie od Rady tymczasowo kwoty 1 000 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami wysuwanymi w sprawie T-734/22 Pumpyanskiy/Rada lub do nich podobne.

- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2022 r. – DGNB / EUIPO (Przedstawienie zakrzywionej białej linii w ciemnym kwadracie)

(Sprawa T-745/22)

(2023/C 24/103)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Gesellschaft für Nachhaltiges Bauen DGNB eV (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt P. Kohl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego (Przedstawienie zakrzywionej białej linii w ciemnym kwadracie) – zgłoszenie nr 18 510 732

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 września 2022 r. w sprawie R 338/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2022 r. – BIW Invest/EUIPO – New Yorker Marketing & Media International (COMPTON)

(Sprawa T-746/22)

(2023/C 24/104)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BIW Invest AG (Appenzell, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci E. Mielke, U. Stelzenmüller i J. Weiser)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: New Yorker Marketing & Media International GmbH (Braunschweig, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy COMPTON – zgłoszenie nr 14 539 092

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 września 2022 r. w sprawie R 1915/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i w razie wstąpienia innych uczestników postępowania kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2022 r. – BIW Invest/EUIPO – New Yorker Marketing & Media International (Compton)

(Sprawa T-747/22)

(2023/C 24/105)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BIW Invest AG (Appenzell, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci E. Mielke, U. Stelzenmüller i J. Weiser)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: New Yorker Marketing & Media International GmbH (Braunschweig, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy Compton – zgłoszenie nr 15 578 779

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 września 2022 r. w sprawie R 1913/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i w razie wstąpienia innych uczestników postępowania kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Kantor/Rada**(Sprawa T-748/22)**

(2023/C 24/106)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Viatcheslav Moshe Kantor (Herzliya, Izrael) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, A. Guillerme i M. Brésart)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim przedłużono umieszczenie skarżącego na miejscu nr 896 w załączniku do decyzji Rady 2014/145/WPZiB, zmienionej decyzją (WPZiB) 2022/582 z dnia 8 kwietnia 2022 r., z tych samych powodów, co uprzednio;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. ⁽²⁾ w zakresie, w jakim przedłużono umieszczenie skarżącego na miejscu nr 896 w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2014/269, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2022/581 z dnia 8 kwietnia 2022 r., z tych samych powodów, co uprzednio
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami wysuwanymi w sprawie T-734/22 Pumpyanskiy/Rada lub do nich podobne.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2022 r. – Parlament/Union Technique du Bâtiment i Argest**(Sprawa T-749/22)**

(2023/C 24/107)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Kazek i K. Wójcik, pełnomocnicy, których wspierają adwokaci N. Charrel, T. Gaspar i M. Jolly)

Strona pozwana: Union Technique du Bâtiment SA (Romainville, Francja) i Argest SA (Luksemburg, Luksemburg)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie solidarnie od spółek Union Technique du Bâtiment SA i Argest SA zapłaty na rzecz skarżącej łącznej kwoty 161 200 EUR, wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia wniesienia niniejszej skargi, które będą podlegały kapitalizacji w celu naliczenia odsetek od owych odsetek;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący przysługującego jej prawa do odszkodowania na podstawie dziesięcioletniej gwarancji spółek Union Technique du Bâtiment SA i Argest SA, która obejmuje stwierdzone nieprawidłowości mające wpływ na kryty strzechą dach Domu Jeana Monneta w Bazoches-sur-Guyonne.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2022 r. – Nieß/EUIPO – Thema Products (Gartenlux)

(Sprawa T-753/22)

(2023/C 24/108)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Andrea Nieß (Kempen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Erlenhardt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Thema Products BV (Venlo, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy Gartenlux – zgłoszenie nr 18 391 572

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 września 2022 r. w sprawie R 608/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 11 lutego 2022 r.;
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 27 rozporządzenia delegowanego Komisji (EU) 2017/1430;
 - Naruszenie art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2022 r. – Nieß/EUIPO – Thema Products (GARTENLÜX)**(Sprawa T-754/22)**

(2023/C 24/109)

Język skargi: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Andrea Nieß (Kempen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Erlenhardt)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Terrasoverkapping-inkoop.nl BV (Venlo, Niderlandy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy GARTENLÜX – zgłoszenie nr 18 347 602*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 września 2022 r. w sprawie R 607/2022-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 9 lutego 2022 r.;
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 27 rozporządzenia delegowanego Komisji (EU) 2017/1430;
- Naruszenie art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – TG/Komisja**(Sprawa T-755/22)**

(2023/C 24/110)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* TG (przedstawiciel: adwokat A. Tymen)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;
w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji z dnia 11 marca 2022 r. w sprawie uznania choroby skarżącej za ciężką chorobę w rozumieniu art. 72 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 25 sierpnia 2022 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 29 kwietnia 2022 r.;
- zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą, oszacowaną ex aequo et bono na kwotę 5 000 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na naruszeniu art. 72 ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących zwrotu kosztów opieki medycznej przyjętych decyzją Komisji C(2007) 3195 z dnia 2 lipca 2007 r. i zmienionych decyzją z dnia 12 maja 2020 r.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – Roethig López / EUIPO – William Grant & Sons Irish Brands (AMAZONIAN GIN COMPANY)

(Sprawa T-756/22)

(2023/C 24/111)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eric Roethig López (Lluchmajor, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: William Grant & Sons Irish Brands Ltd (Dublin, Irlandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy AMAZONIAN GIN COMPANY – unijny znak towarowy nr 17 952 939

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 września 2022 r. w sprawie R 1978/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Postanowienie Sądu z dnia 24 listopada 2022 r. – Ultra Electronics Holdings i in./Komisja**(Sprawa T-763/19)** ⁽¹⁾

(2023/C 24/112)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 24 listopada 2022 r. – Keller Holdings/Komisja**(Sprawa T-764/19)** ⁽¹⁾

(2023/C 24/113)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Narzieva/Rada**(Sprawa T-238/22)** ⁽¹⁾

(2023/C 24/114)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 257 z 4.7.2022.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL